

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀποστολῆς ἀρχίζονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλ. ἀδ. λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰουνίου 1904

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 25

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λάξουν : ὁ Παμπόνηρος Κατεργάρας μετ' ἑαυτὸν Ἄρωμα, Μικρὰν Ἀμαζόναν, Χρυσόφορον Φλέβα καὶ Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα— ἡ Προσκυμία τῆς Σμύρνης μετ' ἑαυτὴν Ἀγεμόνα καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα— ὁ Χιορσομεῖος Μάιος μετ' ἑαυτὸν Πατριάρχον Κόλλαν, Ἐαθὴν Βασιλέα, Παραδείσιον Πτηνὸν καὶ Χιώτην-Σουλιάτην (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν)— ἡ Ἀπόδ' τῆς Ἐρήμου μετ' ἑαυτὴν Μαργαρίταν— τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ Σπαριατόπουλο, (τὸ ὅποιον γνωρίζεις,) Ἐθρικὸν Ἰγνὸν Βίγλαν, Ἀδικημένον καὶ Στραχομένον Ποντικόν, (διὰ νάνταλλέων καὶ τὰ ὄνομα τῶν)— τὸ Ἀγριοπούλον Ἀνδρὸν μετ' ἑαυτὸν Μελοδικὴν Φωνήν, Ἀνθοῦσαν Νεότητά (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα), Διχρωμον Φουξίαν καὶ Ροδοφωτισμένην Ἀστρον— ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετ' ἑαυτὴν Ἑλλίδα Κόσμου (μετὰ τὸ ὄνομα τῆς)— ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχὴ μετ' ἑαυτὴν Βίγλαν, Καταραμύλλον, Πλοίαρχον τῆς Ναυαρχίδος, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα καὶ Μαγικὴν Εἰκόνα (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν)— τὸ Κρητικὸν Κόστανό μετ' ἑαυτὴν Γαλανομάταν, Μελοδικὴν Φωνήν, Ζουλέξαν καὶ Ἐυέλπιδας— ἡ Φαληρικὴ Ἀδρα μετ' ἑαυτὴν Περίλυπον Ὁρφάνην, Ἀγτιγόνην καὶ Χιώτην-Σουλιάτην— ὁ Πρίγκιψ τῆς Μαγνησίας μετὰ Βασιλικὰ Στέμματα (τὰ ὅποια τὸν ἠσπασθησαν χωρὶς νὰ τα γνωρίζῃ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὰ ὄνομα τῶν)— ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης μετ' ἑαυτὸν Φάρον τοῦ Λεάνδρου καὶ Μελόντα Δοξοῦ μετ' ἑαυτὸν Πατριάρχον μετ' ἑαυτὸν Ἰλιὸν Μελοδρον, Λευκὴν Πεταλοῦσαν καὶ Γαλιανὴν Ἑλληνοπούλαν— ἡ Σημάδα τῆς Ἀγίας Λαύρας μετὰ Πνεῦμα Ἀντιλογίας, Ἀδαλουσίαν, Κύμα τοῦ Δονάβεως, Προσφιλὴ Πατρίδα καὶ Αἰλουρον— ἡ Μαργαριτοφόρος μετ' ἑαυτὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν, Στέφανον Δάσκη, Προσκυμίας Σμύρνης καὶ Προσφιλὴ Ἀνάμνησιν— ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα μετ' ἑαυτὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἐδύτης, Κωπηλάτιδα Κόθρον, Ὁρίωνα, Νοσταλγὸν Βασιλοεἰκόνα καὶ Προσωποδόφρον Ἰσπότην— ἡ Ἀδρα τῆς Κερκύρας μετ' ἑαυτὸν Ἀράκι τοῦ Γαλατεῆ, Ὁρειοπόλον Ψυχὴν καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, (ἂν θέλουν μετὰ τὸ ὄνομα τῶν)— ὁ Ἀήτης τῆς Ἥρας μετ' ἑαυτὸν Κόντε Ραπανάκη, Χιακὴν Μαργαρίταν, Ὁραῖον Πρίγκιπα, Παρδαλὸν Γάτον καὶ Διχρωμον Φουξίαν— τὸ Φεῦδον Τριανταφυλλάκι μετ' ἑαυτὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Τριανταφυλλέριον Κάμπρον καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα— ἡ Ἐαυθὴ Βοῦπις μετ' ἑαυτὴν Χιακὴν Μαργαρίταν, Δικηφόρον τῆς Νεολαίας, Ψάλλον τῶν Δασῶν, Μυστικὴν Φωνὴν καὶ Ἀνθος Ἀνθέων— τὸ Ἀγῆσυχον Πνεῦμα μετ' ἑαυτὸν Προσφιλὴ Ἀνάμνησιν Ἐαθὴν Γαλανομάταν καὶ Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν)— τὸ Ἀνθος τῆς Ἰσμοῦνης μετ' ἑαυτὸν Ἀνθοῦσαν Νεότητά, Μαργαριτοφόρον, Γλυκὸν Ὁνειρον, Ἀδραν τῆς Κερκύρας καὶ Πλησιφαῖ Σελήνην (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν)— ἡ Γλυκὴ φρεγγὸς Σελήνη μετ' ἑαυτὴν Πλησιφαῖ Σελήνην, Ἀργυρὸν Πανσέληνον καὶ Μαγικὴν Εἰκόνα— ἡ Αἰγυπτία Ἀθηνα μετ' ἑαυτὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Στραχομένον Ποντικόν, Ἀγγελὸν τῆς Ἐδύτης, Κάλυκα Ρόδου καὶ Ἀνθος τῆς Ἰσμοῦνης— ὁ Ναυβαλάνης μετ' ἑαυτὸν Ζιζάνιον Γυμνασίον, Νεαρὸν Μουσικόν, Μέλλονσαν Καλόγερρον, Ἐναρ καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα.

Τέμενος τῶν Μουσῶν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου) **Μελαχροινὴν Ναυτοπούλαν** (βεβαίως, πρέπει νὰ κοπιᾷς μόνη σου, χωρὶς νὰ σε βοηθῇ κανεὶς) καὶ ἡ ἐργασία σου τότε ἔχει μεγαλειότητα ἀξίαν) **Ἀριάστην τῆς Κρήτης** (ἔστειλ'!) **Ὁνειροπόλον Ψυχὴν** (καθόλου δὲν εἶσαι ἐνοχλητικὴ τὸ ταράδιόν σου ἐλήρη καὶ ἐστάλη.) **Χιώτην-Σουλιάτην** (εὐχομαι λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν) **Μαργαριτοφόρον** (δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου διότι ἐκείνη πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται, πιθανὸν νὰ προσεβάλλετο— θὰ νῆχαριστεῖσθε σὺ ἂν σου ἔλεγε κανεὶς δημοσίᾳ καὶ μετὰ τὸ ὄνομα σου μάλιστα, — ὅτι δὲν εἶσαι συνεπὴς εἰς τὰς ὑποσχέσεις σου;) **Ἀπρόμυτον Ἰεραπόστολον**, **Ἄνθος τοῦ Μαΐου** (δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς ἐννεργείας χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν σου μετ' ἑαυτὸν **Μέλλονσαν Καλόγερρον**, ἡ ὁποία εἶνε τόσο καλὴ κήρη) **Φιλαμερικανίδα** (ἀνεκρίνωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν συνεργάτην μου κ. Σενόπουλον, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ τὸσον ἐνδιαφέρον σου ἀπέναντι ἰδιαιτέρως ὅτι ἔχεις ἀκόμη καιρὸν) **Ἀναισθητικὴν Βραδείαν** (ἔστειλ' ἴσως καὶ θὰ λάβῃς, μὴ ἀνυπομονῆς ἢ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα!) **Μικρὸν Ἀμαζόναν** (ἂν οὐδὲν ὁ κανονισμὸς λέγῃ ὅτι κάθε τεράδιον Μ. Μυστικὸν πρέπει νὰ συνοδεύεται μετὰ δεκάλεπτον γραμματόσημον διὰ τὸ ἔστωκεῖς πεντάλεπτον;) **Πολύγερρον τῆς Νάξου** (ἔστειλ'!) **Φαληρικὴν Ἀδραν** (καὶ ἔλαστε περισσότερα, ἔ;) **Κρητικὸν Κόστανον** (ἀνυπομονῶ νὰ μου γράψῃς διὰ διέπρεψες εἰς τὰς ἐξετάσεις ἢ Κική σ' εὐχαριστεῖ δ' ἂν τὴν ὄραν κάρταν καλὴ σὺ τὴν ἐγγέμισες δῶρα!) **Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου** (ἔστειλ'!) **Ἐμμανουὴλ Σαρκογλάν** (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού με ἀγαπᾷς τόσο) διὰ τὸν ἐκλέγεῖς καὶ κανὲν ψευδώνυμον, νὰ μου γράψῃς κάποτε;) **Λεῖδον τοῦ Ὀλύμπου** (αὐτὸ πλέον θὰ τοῖς εἰς τὰ ποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ;) **Γ. Σ. Παπαθανασοπούλου** (τὰ Διηγῆματα) τοῦ κ. Σενόπουλου ἐκδιδοῦναι τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα: θὰ τὸ ἀναγγείλω καὶ διὰ τοῦ φύλλου.) **Περονόσορον Δίγλου** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 9 Ἰουνίου, θάπαντησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοεῖς δεχταὶ μέχρι τῆς 24 Ἰουλίου.

Ὁ χάρις τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολιτεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τετράται φρ. 1

246. Αεζήγριφος.
Γράμμ' ἀπλοῦν εἶνε τὸ πρῶτον Ἀκρωτήριον τὸ ἄλλο Καὶ τὸ σύνολον ἀνάπτει Μ' εὐκολίαν, ἂν δὲν σφάλλω.

247. Στοιχειόγριφος.
Εἶνε μιά ἀρχαία λέξις, βασιλέα πού σημαίνει Κ' ἕνα γράμμα ἂν τῆς λείψῃ, βασιλεὺς πάλι θὰ γένη.

248. Ἀναγραμματισμός.
Ὅπως εἶμαι ἂν μάλιστα Περιγρήγορ τῆς γῆς. Ἄν με ἀναγραμματίσῃς, Εἶμαι, φίλε, δυστυχῆς.

249. Ἀίνυγμα.
Βασιλεὺς τὸ ἀρσενικόν μου Βασιλεὺς τὸ θηλυκόν μου. Μετὰ τὸ πρῶτὸν ἀρσενικόν μου Μετὰ τὸ πρῶτὸν θηλυκόν μου.

250. Πρόβλημα.
Εἰς μίαν συναναστροφὴν, διηγείτο κάποιος ὅτι τὰ ἔτη τοῦ πάππου του ἐν ἔτει 1808 ἀπέτελλον ἀκριβῶς τὸ ἄριστον τῶν τεσσάρων ψηφίων τοῦ

ἔτους κατὰ τὸ ὅποιον ἐγεννήθη. Ζητεῖται ποία ἡλικία ἦτο ὁ πάππος τοῦ ἐτῆ 1808, ἦτοι ποῖον ἔτος ἐγεννήθη.

251. Πυράμις.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος. Ζῶν. [ἄδος. = Κράτος ευρωπαϊκόν. = Ἐπαγγελματίας. = Ἀρχαῖος βασιλεὺς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γραφείου.

252. Παίγνιον.
Ἀπὸ τοῦ 5 ἀπριλοῦ 3 καὶ εὐρίσκα ὑπόλοιπον 1. Πῶς γίνεται τοῦτο;

253. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, σημαίνουσαι ἀρχαῖαι θεότητες:

254. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν περίφημον πόλιν. τὰ δὲ δευτέρω ὄρος.

1, Μέρος τοῦ ποδός, 2, Ἀκρωτήριον, 4, Ζῶν τετράποδον, 4, Ἄνθος, 5, Ἡπειρος.

255. Φωνηεντόλιπον.
κ ν ρ γ - γ ν σ - ν - σ - χ - π ρ τ

256. Γρίφος μαθηματικὸς.
1+2+με+(2-0)+1+(2-0)+μα+τον.

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 17 καὶ 18.

168. Λεωνίδας (λέων, οἶδας.) — **169. Κάμηλος**-Μήλος. — **170. Κέδρος**-Κόδρος. — **171. Ἰάσων**-Ἰωνᾶς.

172. ΤΟΣΟΣ 173-174. Ἡ γῆ εἶνε τροχὸς δίων μαρ. 2. Τὸ βέρον σέλας εἶνε φυσικὸν φαινόμενον. — **175. Ἡ ΝΑΙΑΣ** ὄρος ἀνάνδρη! (ἌΝΑΝΔΡΑ μου...)

176. ΑΘΗΝΑ ΛΑΡΟΣ ΕΡΑΤΩ (ἌΔΕξανδρος, ΘΑΡρος, ΗΡΑκλῆς, ΝΟΤος, ΔΣΩπός.) — **177. Ἡ μύξα** εἶνε ἔντομον.

178. Κεφαλληνία (κεφαλή, νῆ, α.) — **179. Ἀστήρ**-στήρ.

180. ΝΑΘΑΝ 181. **Υ** (κορὸς) **ΑΘΗΝΑ** **Η** **ΔΙΚΤΗ** **ΘΗΒΑΙ** **ΒΑΡΟΣ** (ἀπὸ τῶν ΣΟΡΑΒδοῦχος **ΑΝΑΠΑ** **ΘΑΝΑΤΟΣ** (κακοΣ ΟΤΑΝ ΑΘΑΝΑΙΑΣ [νασίας])

182. 12,345,679 x 9 = 111,111,111. — **183. 184. 1.** Ὁ Θεὸς εἶνε παντοκράτωρ. 2. Ὁ Βίος ἦτο σοφός. — **185. ΚΙΝΑ** (οἶκος, χελιδὼν, Ρῆ-Νος, ἀμᾶξα.) — **186. Τύχη** οἷς δίδωσιν, οἷς ἀφαιρεῖται. — **187. Λέγε** τὴν ἀλήθειαν, κἂν πικρὰ ᾖ. — **188. Αἱ πόλεις** ἔχουσιν ὑπόνομον.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοῦ συνδουλεύει μετὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς δημοσιεύσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φέρωνται εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἰσοχόμενου Σαββάτου, ἄλλως μὲν διὰ τὸ μετεπόμενον.]

Ἐχομαι εἰκονογραφημένα δελτάρια fantaisies ἀπαντῶ διὰ ζητούμενον. — Annette Ferrendino, Braila (Roumanie). (Α-54)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν ξένων γραμμικῶν ἢ ἀλλοφώνων. — Ἡ διεθθυνσις μου: Νίκος Μεγαπάνος, Πύργος. (Α-55)

Ἀνταλλάσσω πᾶν εἰκονογραφημένον δελτάριον σιελόμενον: **Μιχαήλ Πάνου Κορυζήνη**, **Μιτσηλήνη** (Metelin) (Α-56)

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

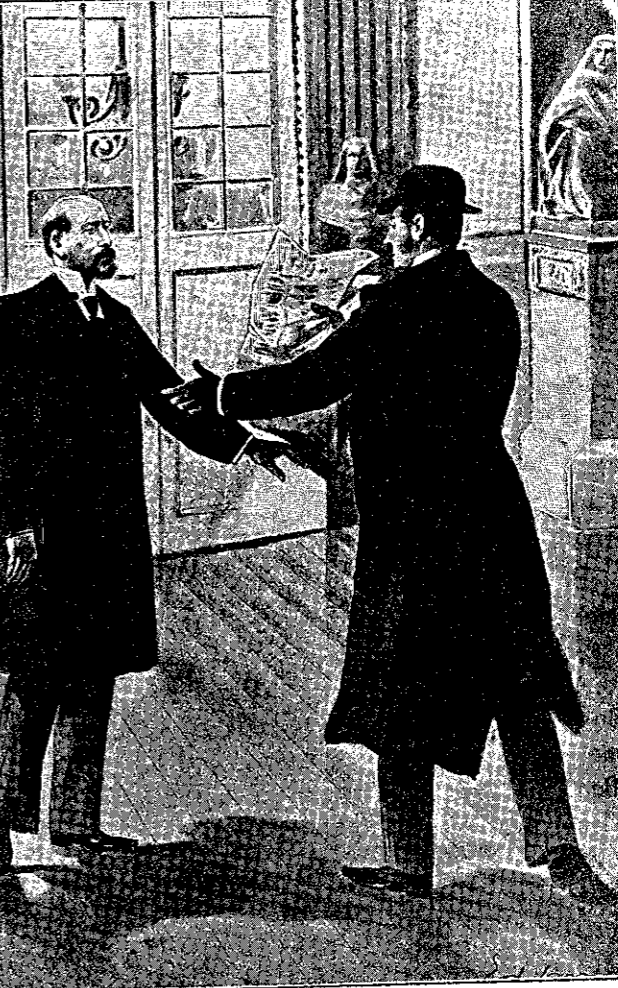
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Τέλος)
ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Η ΡΟΖΑ
Ἄντι ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ τζέντλεμαν ἔβγαλε μίαν ἐφημερίδα ζωρωμένην, τὴν ἐξεδίπλωσε, τοῦ ἐδειξε μετὰ τὸ δάκτυλον μίαν παράγραφον τῆς τελευταίας σελίδος, καὶ τῷ εἶπε μετ' ἑαυτὸν πνιγομένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν:

— Ἡ εἰδοποίησις!
— Ἄ, βλέπω... εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Δουβλίνου! ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἐννοήσας ἀμείωσας τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης. Καὶ εἰμπορὸν νὰ μάθω πρὸς ποῖον ἔγω τὴν τιμὴν νὰ ἐμιλῶ;
— Εἶνε ἐδῶ; ... ὑπάρχει ζωντανή; ... ἀνέκραξεν ὁ ἄλλος με φρεβρὰν ἀγωνίαν. Τί συμβαίνει;
— Εἶνε ἐδῶ, ζῆ, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ γίνῃ ἐντελὸς καλά, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, συγκινηθεὶς καὶ αὐτὸς ἀπέναντι τῆς μεγάλης ἐκείνης ταραχῆς. Ἦτο πολὺ ἀρρωστη. Εἶχε πάθει ἀπὸ ἐξανθηματικὸν πυρετὸν πολὺ βαρύν. Τώρα ὁμως εὐρίσκεται εἰς πλήρη ἀνάρρωσιν.
Ὁ ξένος ἐκάθησε, ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν του μετὰ τὰς χεῖράς του καὶ ἐκλαυσε σιγῆλῶς ἐπ' ὀλίγα δευτερόλεπτα, ἐν ᾧ ὁ ἰατρός Σμιθ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ προσεποιεῖτο ὅτι βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Καὶ πῶς ἦλθεν ἐδῶ; ἠμπίρρεσεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐρωτήσῃ ὁ κ. Βῶρκε, τὸν ὅποιον βεβαίως οἱ ἀναγνώσταί μας ἀνεγνώρισαν.
— Αὐτὸ εἰμπορὸν νὰ σᾶς το εἶπω, ἀλλ' ἔχει καὶ ὅ,τι τῆς συνείδη προτῆτερα, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ μας δώσῃ τὴν παραμικρὰν πληροφορίαν, μετὰ κανένα τρόπον. Τὴν ἤβραν λιπέθυμον εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν Ρέτζεν-Στρήτ. Τὴν ἐσήκωσεν ἕνας ἀστυφύλαξ καὶ τὴν

ἔφερον ἐδῶ μ' ἕνα ἄμαξι. Φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξίν μας καὶ τὴν ἀμηχανίαν μας.
— Δοξασημένον τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου! ἐψιθύρουν ὁ κ. Βῶρκε ἤρχισα νὰ γάρω κάθε ἐλπίδα ὅτι θὰ τὴν ἐπανέβλεπα ποτέ.
Κατόπι στραφεις ζωρωδὸς πρὸς τὸν ἰατρόν:
— Καὶ πότε θὰ ἠμπορέσω νὰ τὴν ἰδῶ; ἠρώτησεν.
— Αὐτὴν τὴν ὥρα κοιμάται, ἀλλὰ

εἰμπορεῖτε νὰ ἐλθετε νὰ τὴν ἰδῆτε μιά στιγμὴ, μετὰ προσοχὴ ὁμως νὰ μὴ τὴν ἐξυπνήσετε. Σπανίως ἢ χαρὰ βλάπτει. Ἐν τούτοις καλλίτερα νὰ εἶνε κανεὶς προφυλακτικὸς καὶ νάποφεύγῃ τὰς πολὺ ζωηρὰς συγκινήσεις.
Οἱ δύο ἄνδρες εἰσῆλθον ἀθορόβως εἰς τὸν θάλαμον, καὶ ἐπροχώρησαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς Ρόζας.
Ὁ ξένος, κύφας ἄνωθεν τοῦ παιδίου, τὸ περιέβαλε μετὰ βλέμμα στοργῆς καὶ τρυφερότητος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐβράχθησαν καὶ πάλιν ὑπὸ δακρύων.
Ἐξαφνα ἡ Ρόζα ἤνοιξε τὰ μάτια καὶ συνήνητησε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, τὸ προσηλωμένον ἐπάνω τῆς.
— Θεεῖ Ἀρχὴ! ὦ, θεεῖ Ἀρχὴ! ἀνέκραξεν ἐξαιρεμένη καὶ τείνοσα πρὸς τὸν κύριον Βῶρκε τὰς ἀγκάλας τῆς.
— Ρόζα μου! ἀγάπη μου! παιδί μου!... Μὰ πῶς τόκαμες αὐτὸ καὶ με ἄφισες;...
Χωρὶς καμμίαν δυσᾶρεστον σκέψιν, ἡ Ρόζα ἀπήλαυσε ἐπ' ὀλίγας στιγμάς ἀμυγῆ τὴν μεγάλην τῆς εὐτυχίαν. Ἐπειτα ὁμως ἐνεθυμήθη τὴν θέσιν τῆς καὶ ἔπεσε πάλιν εἰς τὸ προσκεφάλι τῆς.
— Ἀχ! ἀνέκραξε, δὲν εἶσθε πιά ὁ θεός Ἀρχὴς!
— Παιδί μου, χρυσό μου παιδί, τί θέλεις νὰ πῆς;
— Τὰ ξεύρω ὅλα... τὰ εἶδα ὅλα... Ἦλθεν ὁ πατέρας τῆς Ἑλλης, πού ἔπρεπε νὰ ἦτο ἰδικὸς μου πατέρας, καὶ σὲς ἐφιλήσατε τὴν Ἑλλην καὶ τῆς

Ἐπὶ εἶπε μετ' ἑαυτὸν πνιγομένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν: Ἡ εἰδοποίησις! (Σελ. 197, στήλ. α')

είπατε : « Σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψιά μου ! »
Ὁ κ. Βῶρκε ἐσυλλογίσθη ἄρκετὴν ὥραν, ἕως νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ἐννοήσῃ. Ἐπειτα τὴν ἐκύταξε μὲ ὕφος μομφῆς τρυφερᾶς :

— Ἀγαπητή μου Ροζούλα, τῆς εἶπε, καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτό ; Νομίζεις, ὅτι ἔχεις τώρα καμμίαν διαφορὰν ; Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἐσὲ ἀγαπῶ, καὶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ; Δὲν σε ἀγαποῦσα διότι ἦσουν ἀνεψιά μου, ἀλλ' ἀγαποῦσα τὴν ἀνεψιάν μου, διότι τῆσον μὲ.

Νέα ἐλπίς, ἡ ἐλπίς χαρᾶς ἦσαν μεγάλης ὅσον ἀπροσδοκῆτου, ἤρχισε νὰ γεννᾶται εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ρόζας.

— Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι τώρα ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σὲ περισσότερο παρὰ ποτὲ ; ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Βῶρκε. Γιὰ σέψου ὀλίγον, Ρόζα μου. Ἄν ἦσουν ἀνεψιά μου, θὰ σ' ἔχανα. Θὰ ἦσουν ὑποχρεωμένη νὰ κατοικήσῃς μαζί μὲ τὸν πατέρα σου, νὰ γίνῃς ἡ κόρη του, ἡ χαρὰ του, ἡ παρηγορία του. Δὲν θάνῃς πλέον εἰς ἐμέ, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον. Ἐν ᾧ ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶσαι περισσότερο ἀπὸ πρῶτα ἰδική μου.

Ἡ Ρόζα ἠσθάνθη χαρὰν ἀνέκφραστον. Naί, ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς ἦτο σωστός... Ἐμμεν σιωπηλῆ, κρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ θεοῦ τῆς μὲ τὰς ἰδικὰς τῆς, ἐν ᾧ γλυκυτάτον μειδιάμα, εὐφροσύνης μειδιάμα, δίστελλε τὰ χεῖλη τῆς.

Ἐπειτα εἶπε δειλὰ :
— Ὡστε Ἄρχη, ξεύρετε ὅτι δὲν ἔχω πιά ὄνομα. Δὲν εἶμαι ἡ Ρόζα Βῶρκε. Σὰς πειράζει αὐτό ; Οἱ γονεῖς μου εἶνε ἄγνωστοι, καὶ πιθανὸν νὰ ἦσαν ἄνθρωποι πτωχοί, ἀσήμενοι, ἢ καὶ κακοί... ποῖος ξεύρει ! Εἴθε βέβαιος ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν σας πειράζει ;

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμεν ὀλίγον καὶ τὰ μάτια τῆς ἦσαν θαυμάσια.

Ἄλλ' ὁ θεὸς Ἄρχης τὴν ἐφίλησε καὶ τῆς ἀπεκρίθη :

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε, ἀγάπη μου. Εἶσαι ἡ λατρευτὴ μου Ροζούλα ! τί ἄλλο θέλω ;

Ἡ Ρόζα τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα μὲ τρυφερότητα καὶ τῷ ἐμειδίασε διὰ μέσου τῶν δακρύων τῆς.

— Ἀλλὰ μὴ φοβάσαι. ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Βῶρκε, διότι αὐτὸ ποῦ λέγεις δὲν συμβαίνει. . . Ἄκουσε καὶ ἠσύχασε. Ὁ ἀδελφός μου, ὁ πατέρας τῆς Ἑλλης, γνωρίζει πολὺ καλὰ τὴν οἰκογένειάν σου. Ἡ μητέρα σου ἀπέθανεν ὀλίγον καιρὸν ἀφ' οὗ ἐγεννήθης. Ὁ πατέρας σου ἦτο ὁ συνταγματάρχης Λάβου. Σ' ἔφερνε ὁ ἴδιος εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐχάθη εἰς τὸ ναυάγιον. Ἡ οἰκογένειά σου δὲν ἔχει τίποτε ποῦ νὰ σε κάμῃ νὰ ἐντρέπῃσαι. Καὶ τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα εἶνε ποῦ δὲν ἔχεις οὔτε θεῖους, οὔτε θείας, οὔτε ἐξαδέλφους, κανένα στενὸν συγγενῆ, ποῦ νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις νὰ σε πάρῃ ἀπὸ μένα. Ἴσως

ὕπάρχουν τίποτε συγγενεῖς μακροί, ἀλλ' αὐτοὶ βέβαια δὲν θὰ σε ζητήσουν ποτέ. Ἐτσι θὰ εἶμαι πάντα διὰ σὲ ὁ θεὸς Ἄρχης. Εἶχες μίαν θείαν ἀδελφὴν τοῦ συνταγματάρχου, τὴν μίς Μίλλισεν Λάβου, καὶ εἰς τὸ σπίτι τῆς ἐπρόκειτο νὰ κατοικήσῃς ὅταν σὲ ἔφερνε ἐδῶ ὁ πατέρας σου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀπέθανεν ἐν τῷ μεταξύ, καὶ τώρα μοῦ ἀνήκεις καθολοκληρίαν.

— Ὁ Θεὸς εἶνε πολὺ καλός, εἶπεν ἡ Ρόζα, παρηγορηθῆσα.

— Naί, ἀγάπη μου ! ὁ Θεὸς εἶνε πολὺ καλός, καὶ εὐλογημένος τὸ ὄνομά Του !

Ὁ κ. Βῶρκε ἐπερίμενε νὰ δυνάμωσῃ ὀλίγον ἡ Ρόζα, διὰ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ σοβαρώτερα.

Τότε, μὲ πολλὴν τρυφερότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐστηρότητα συγχρόνως, τῆς εἶπε : νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔκαμ' ἄγχιμα νὰ φύγῃ, ὅτι μὲγάλα δυστυχῆματα ἤμποροῦσαν νὰ προσέλθουν ἀπὸ τὸ παράτολμον κίνημά τῆς. καὶ ὅτι ἀπέδειξεν ἑλλειψὶν θάρρους, μὴ ἐγκατερέσασα εἰς τὴν δοκιμασίαν, τὴν ὁποίαν τῆς ἔστειλεν ὁ Θεός. Ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία ἄλλως τε εἶχε μετανοήσῃ καὶ προσευχθῆ, ἀνεγνώρισε τὸ ἀδικόν τῆς, συνηθάνθη τὴν ἀχάριστον διαγωγὴν τῆς ἀπέναντι τοῦ θεοῦ Ἄρχη, καὶ τῷ ἐξήτησε συγχώρησιν ἐκ βάθους καρδίας.

Ἀπὸ τότε, ποῦ εἶχεν εἰς τὸ πλευρὸν τῆς τὸν λατρευτὸν τῆς θεῖον, ἡ ἀνάρρωσις τῆς ἐπροχώρησε ταχέως. Ὁ κ. Βῶρκε ἐνοικίασεν ἕνα σπίτι εἰς τὸ Λονδίνον, καὶ μετέφερεν ἐκεῖ τὴν Ρόζαν, μόλις τὸ ἐπέτρεψεν ἡ κατάστασις τῆς. Ἐπειτα ὁ θεὸς Δόνουγος (ὅπως ἔμαθεν ἡ Ρόζα μετ' ὀλίγον νὰ τον ὀνομάξῃ) ἔφερε καὶ τὴν Ἑλλην. Καὶ φαντάζεσθε πλέον τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν ὄλων.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ συμπεριφορὰ τῆς Ρόζας ἀπέναντι τῆς Ἑλλης μετεβλήθη καθολοκληρίαν. Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ζηλοτυπία δὲν ἐξηφανίσθησαν βέβαια ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς διαμίας, διότι ὅταν τὰ ἐλαττώματα εἶνε ριζωμένα ἀπὸ πολὺν καιρὸν, δὲν ἐξαλείρονται εὐκολα. Ἀλλὰ τὸ οὐσιῶδες ἦτο, ὅτι ἡ Ρόζα τώρα τὰ ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἤρχισε νὰ τα καταπολεμῇ, — καὶ μετ' ὀλίγον οἱ ἀγώνες τῆς ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Ἡ Ἑλλη λοιπὸν ἐφυγε διὰ νὰ κατοικήσῃ μαζί μὲ τὸν πατέρα τῆς, καὶ ἡ Ρόζα ἔμεινε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βῶρκε. Δὲν εἶμποροῦμεν νὰ τελειώσωμεν καλλιτέρα τὴν μικρὰν αὐτὴν ἱστορίαν, παρὰ μὲ τὰς λέξεις μὲ τὰς ὁποίας τελειοῦν τὰ παραμῦθια : « Ἐξῆς ἐκεῖνοι καλὰ, καὶ ἐμεῖς καλλιτέρα. »

KIMON ΔΑΚΙΑΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ

Ο ΚΑΛΟΣ

Ἐξέπλάγησαν ὅλοι, ὅταν ὁ Πάνος τὸ βράδυ ἐστὶ τραπέζι, τοὺς εἶπε πῶς ὁ Κώστας Ξενοφῶντος ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἐξετάσεις του.

— Ὁ Κώστας νὰ πορριφθῇ ; Μ' αὐτὸς ἦτο καλὸς μαθητῆς ! ἐφώνησεν ὁ Ἀγαμέμνων.

— Αὐτὸς πέρυσιν ἀκόμη, ὄχι μόνον ἦλθε πρῶτος εἰς τὰς ἐξετάσεις του, ἀλλ' ἐπῆρε καὶ βραβεῖον ! παρετήρησεν ἡ Ξένη.

— Τότε δίχως ἄλλο θὰ ἐγίνεν ἀδικία ! Οἱ δάσκαλοι τοῦ θά τον ἠδίκησαν. Μήπως αὐτὸ δὲν συμβαίνει κάθε τόσο ; Naί, ἐστὴν τάξιν μας, πέρυσιν, τὸ ἴδιον ἐπαθὲν ὁ Νίκος Ἀποστόλου.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπεν ὁ Πάνος, ὁ ὁποῖος δὲν διεκρίνετο δὲ καὶ τὸσον διὰ τὴν ἐπιμελείαν του. Τὰ λόγια ὅμως αὐτὰ, τὰ ὁποία φαίνεται ἔκαμαν κάποιαν αἰσθησιν εἰς τὸ μικρὸν ἀκροατήριον, ἐξηνάγκασαν καὶ τὸν θεῖον τους, τὸν κ. Ἰερειαν νὰ νοήσῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ τοὺς εἴπῃ :

— Ἦτο καλὸς μαθητῆς ὁ Κώστας ; Τὸ παραδέχομαι, παιδιά μου ! Ἦτο καλός ! Αὐτὸ ὅμως ἴσα ἴσα μοῦ δικαιολογεῖ καὶ τὴν ἀπόρριψίν του !

— Τί λές, θεῖε ; ἐφώνησαν ὅλοι διαμαρτυρούμενοι. Οἱ καλοὶ λοιπὸν ἀπορρίπτονται ;

— Μάλιστα, ἀπορρίπτονται, ὄχι ὁμως οἱ καλοὶ, ἀλλ' ἐκεῖνοι ποῦ πιστεύουν πῶς ἐγίναν καλοὶ. Σταθῆτε νὰ σὰς ἐξηγηθῶ. Ὁ Κώστας δὲν ἦτο κατὰ βάθος καλός, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐπιφάνειαν. Εἶχε μόνον τὸ λούστρο τοῦ καλοῦ. Γιατί ἂν ἦτο καλὸς καὶ κατὰ βάθος, θὰ ἔβαζε τὰ δυνατὰ του νὰ μείνῃ καλός. Τί συνέβη ὅμως ; Ὁ Κώστας ἐπίστευσε πῶς ἐγίνε καλός. Καὶ ὅταν τὸ ἐπίστευσε, ἢ καλλιτέρα ὅταν τον ἔκαμαν νὰ το πιστεύσῃ, εἶπε μέσα του :

— Ἐγὼ ἔγινα ποῦ ἔγινα καλός ! Τί ἀνάγκην ἔχω τώρα ; Ἄς ἀναπαυθῶ ἐπάνω ἐστὶς δάφνας καὶ ἐστὶ βραβεῖά μου !

— Καὶ ἀνεπαύθη ! Ἄλλ' ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει πῶς τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ ὁ στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων Ἀννίβας εἰς τὴν Καπύνην, καὶ τὴν ἔπαθε. Γιατί δὲν πρέπει νὰ ἀναπαύεται ποτὲ κανεὶς ἐπάνω ἐστὶς δάφνας του. Τὸ στρῶμα αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου καλόν. Αἱ δάφναι ἔχουν ναρκωτικὴν δυνάμιν, καὶ ἅμα κοιμηθῆς ἐπάνω τους, δὲν σ' ἀφίνουν πιά νὰ ξανανοήσῃς τὰ μάτια σου ! Ὁ καλός, ὁ κατὰ βάθος καλός, τὸ ἀποφεύγει πάντοτε αὐτὸ τὸ στρῶμα τὸ δάφνινον. Ἐγίνε καλός ; Ἀνεγνώρισθ ὡς τοιοῦτος ; Ἄντι νὰ το ρίξῃ βραβεῖα, ἀρχίζει νὰ ἐργάζεται περισσότερο. Γιατί νοιώθει πῶς ἐρορτώθηκε ἕνα βάρος μεγάλο ἐστὺς ὤμους

του, τὸ βάρος τοῦ καλοῦ, καὶ πρέπει νὰ βάλλῃ τὰ δυνατὰ του νὰ μὴ καμψῇ, νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸ βάρος ἀπ' ἐπάνω του ἐστὶ μέση τοῦ δρόμου. Τὸ δύσκολον δὲν εἶνε νὰ γίνῃς καλός. Τὸ δύσκολον εἶνε νὰ μείνῃς καλός, ἀφ' ἂν ἀναγνωρισθῆς ὡς τοιοῦτος, ἀφ' οὗ κολλήσουν ἐστὴν ῥάχιν σου τὴν ἐπικέταν τοῦ καλοῦ !

Ὁ Πάνος ἀπεστομώθηκε, οἱ δὲ ἄλλοι ἀδελφοὶ τοῦ ἐχειροκρότησαν τὰ λόγια τοῦ κ. Ἰερειά, ὁ ὁποῖος συγκινηθεὶς, διότι οἱ ἀνεψία του τὸν ἐνόησαν, ἐπρόσθεσε :

— Τὰ χειροκροτήματά σας μὲ πείθουν πῶς δὲν θὰ γίνετε καὶ σεῖς ποτὲ σὺν τὸν Κώσταν Ξενοφῶντος. Εἰθετε καλοὶ καὶ καλοὶ θὰ προσπαθήσετε νὰ μείνετε !

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια).

Ο ΣΟΥΜΠΑΣΚΟΣ

Ὁ κ. Φέλιπ ἔλεγε τότε πρὸς τοὺς συντρόφους του.

— Μὲ δυσκολίαν ἀναπνέει κανεὶς ἂν ὁ ἀνεμος πέσῃ, θὰ πάθωμεν ἀσφυξίαν. . .

— Ξεύρεις τί δείχνει τὸ θερμόμετρον μέσα ; . . . ὑπέλαβεν ὁ κ. Βαρίνας τριανταεπτὰ βαθμοὺς ! Ὀλίγον ἀκόμη ἂν ἀναβῇ, θὰ ψηθῶμεν !

— Ποτέ μου δὲν αἰσθάνθηκα τόση ζέστη ! ἠρέκισθη νὰ εἴπῃ ὁ κ. Μιγκέλ, σπογγίζων τὸ μέτωπόν του.

Ἄδύνατον νὰ ζητήσουν καταφύγιον εἰς τὰ ὑπόστεγα. Εἰς τὴν πρῶμην τοῦλάχιστον εὕρισκον νὰ ἀναπνεύσουν ὀλίγον ἀέρα, ἔστω καὶ καυστικόν, ὡς ἂν ἐξήρχετο ἀπὸ στόμιον καμίνου. . .

Ἐν τούτοις, τὰ πλοίαρια κατῶρθωσαν περὶ τὴν τρίτην ὥραν νὰ φθάσουν εἰς μίαν νῆσον μεγάλην, γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμαναμένη, νῆσον ὑλῶδη, μὲ πυκνὰ δάση καὶ μὲ ἀποκρήμινους ἀκτᾶς. Ἀναπλέοντες τὸν βραχίονα τοῦ ποταμοῦ, ὅπου τὸ ρεῦμα καθήρχετο βραδύτερον, καὶ ρυμουλοῦντες διὰ τῆς ἐστρίλλας, οἱ ναῦται προσήγγισαν τὴν μεσημβρινὴν ἀκρὰν τῆς νήσου ταύτης.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῆ ὑπὸ τοὺς ἐπαλλήλους σωρούς τῶν νεφῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ἑτοιμοὶ νὰ κατακυλιῶν οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ. Πρὸς νότον, ἠκούοντο παρατεταμέναι βρονταί, καὶ αἱ πρῶται ἀστραπαὶ αὐλάκωναν τὸν πέπλον τῶν νεφῶν. Ὁ ἀνεμος εἶχε κοπάσῃ. Οὕτως ἡ θύελλα ἐπροχώρει, ἐκτείνουσα τὰς ἀπεράντους ἠλεκτρικὰς τῆς πτέρυγας ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς. Ὅλος ὁ οὐρανὸς θὰ ἐκαλύπτετο μετ' ὀλίγον. Τὸ μετέωρον θὰ διελύετο ἄρα γε, χωρὶς νὰ προξενήσῃ φοβερὰν ἀναστάσιον τῶν στοιχείων ; Τοῦτο συμβαίνει ἐνίοτε, ἀλλὰ καὶ ὁ αἰσιοδοξότερος τῶν μετεωρολόγων δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ αὐτὴν τὴν φορὰν.

Χάριν προφυλάξω, τὰ ἱστία τῶν πλοιαρίων εἶχον καταβασθῆ, ἀφ' οὗ ἄλλως τε ἦσαν καὶ ἀχρηστα. Χάριν προφυλάξεως ἐπίσης, οἱ ναῦται ἀνέσπασαν καὶ τοὺς ἰστούς καὶ τοὺς ἐξήπλωσαν κάτω. Μετὰ ταῦτα τὰ πληρώματα ἀνέλαβον τὰς παλάνας, καὶ ἀναπτύσσοντα ὄσση δυνάμιν τοῖς ἐπέτρεπεν ἡ πνιγηρὰ ἐκείνη ἀτμόσφαιρα, κατενίκων τὸ ταχὺ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπροχώρουν. Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τὴν νῆσον Γουαγιαρτιβάρην, ἐπίσης ἐκτεταμένην, καὶ διὰ τῆς ἐστρίλλας πάλιν, ἠμπόρεσαν νὰ ὑπερκαμφθῶν καὶ τὸ τελευταῖον τῆς νήσου ἀκρωτήριον, ταχύτερον ἢ ὅσον θὰ το ἔκαμαν μὲ τὴν παλάνταν.

Ἐν ᾧ οἱ ρυμουλκοὶ ἀνεπαύοντο, πρὶν ἀρχίσουν πάλιν τὸν χειρισμὸν τῆς παλάντας, ὁ κ. Μιγκέλ ἐπλησίασε τὴν Μορίσκην :

— Πόσον ἀπέχομεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον ; ἠρώτησε.

— Τρία χιλιόμετρα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε συμβουλευθῆ πρὸ ὀλίγου τὸν χάρτην τοῦ ποταμοῦ.

— Πολλὸ καλά. . . αὐτὰ τὰ τρία μίλια πρέπει νὰ τα διανύσωμεν τὸ ἀπόγευμα, εἶπεν ὁ Μιγκέλ.

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς ναύτας :

— Ἐμπρός, φίλοι μου, ἀνέκραξε, βάλετε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὰ δυνατὰ σας ! . . Δὲν θὰ το μετανοήσετε, θὰ πληρωθῆτε καλὰ διὰ τοὺς κόπους σας. Δυὸ πιάστρα θὰ ἔχη ὁ καθένας σας, ἂν φθάσωμεν εἰς Ἅγιον Φερνάνδον πρὶν βραδυάσῃ !

Οἱ σύντροφοι τοῦ κ. Μιγκέλ ἐπεκύρωσαν τὴν ὑπόσχεσιν. Οἱ ναῦται τῶν τριῶν πλοιαρίων, δειλασθέντες ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου ἀμοιβῆς, ἐφάνησαν πρόθυμοι νὰ κάμουν πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουν.

Τὰ πλοίαρια εὕρισκοντο τώρα ἀπέναντι τοῦ Γουαδιάρη, τὸ στόμιον τοῦ ὁποῦ ὄρυσσε βαθέως τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ὀρενόκου, — ἐκτὸς ἂν ὁ Ὀρενόκος σχίζῃ βαθέως τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Γουαδιάρη, καὶ τότε ὁ κ. Βαρίνας θὰ εἶχε δίκαιον. . . Ἄρα δὲν ἦτο ἀπορίας ἄξιον, ἂν ὁ ὑπερασπιστῆς τοῦ Γουαδιάρη, ὠπλισμένος μὲ τὰς διόπτρας του, ἐπεσκόπει ὀλονὲν τὴν εὐρείαν ἐκείνην διάρρυα, διὰ τῆς ὁποίας ἐξεχύνοντο τὰ ἀργιλλώδη καὶ ὑποκίτρινα ὕδατα τοῦ εὐνοουμένου τοῦ ποταμοῦ. Ἄλλ' ὁ κ. Φέλιπ, ὅταν τὸ πλοιαρίον του διήρχετο ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ στομίου, προσποιοῦμενος τὴν ὑψίστην περιφρόνησιν, ἠρώτησε μὲ ὕφος εἰρωνικόν :

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ρυαξ ;

Ρυαξ ὁ Γουαδιάρης ; . . . ρυαξ ὁ ποταμός, τὸν ὁποῖον ἀναπλέουν τὰ σκάφη εἰς μῆκος χιλίων μιλίων ; . . . ρυαξ ὁ ποταμός, τὰ παραποτάμια τοῦ ὁποῦ ἀρδεύουν τόσην ἔκτασιν, μέχρι τῶν προπό-

των τῶν Ἄνδεων ; . . . ρυαξ ὁ ποταμός, ὁ ὁποῖος χύνει εἰς τὸν Ὀρενόκον τρεῖς χιλιάδας διακόσια κυβικὰ μέτρα ὕδατος κατὰ δευτερόλεπτον ; . . .

Καὶ ὅμως, εἰς τὴν περιφρονητικὴν ἐρώτησιν τοῦ κ. Φέλιπ, κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη, κανεὶς δὲν ἐπρόσθεσε νὰποκριθῇ ἢ μᾶλλον ἢ ἀπάντησις ἦτο λέξις, ριφθεῖσα αἰφνης ἀπὸ τοὺς ναύτας τῶν τριῶν πλοιαρίων :

— Σουμπάσκος ! . . σουμπάσκος ! . .

Σοῦμπάσκος τῷ ὄντι ὀνομάζεται ἰνδιστὶ ὁ φοβερὸς ἀνεμος, ἡ μακρινὴ θύελλα, ἡ ὁποία ἀνεστάτωσε τὴν κοίτην τοῦ Ὀρενόκου. Πρὸ μιᾶς ἀκόμη στιγμῆς ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ἡσυχος, βαρεῖα, πυκνὴ, ἀὴρ θὰ ἔλεγε στερεοποιημένος. Τὰ νέφη, μεστὰ ἠλεκτρισμοῦ, ἐσκέπαζαν ὄλον σχεδὸν τὸν οὐρανόν. Ὁ ἀνεμος, ἀπὸ βορρᾶ πνεύσας ἐξαίφνης, συνήνησε τοὺς ὄγκους τῶν εἰς τὸ ζενίθ, τοὺς ἀπέδιώξε, συνεσώρευσε ἄλλους, καὶ ἤρχισε πλέον βροχῆ καὶ χάλαζα, καὶ ἀναστατώθη ὄλον ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ Ὀρενόκου, παρὰ τὴν συμβουλήν τοῦ Γουαδιάρη.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σουμπάσκου ἦτο, πρῶτον μὲν νὰπομακρύνῃ τὰ πλοίαρια ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Γουαδιάρη, δεῦτερον δὲ νὰ τα ὠθήσῃ πλαγίως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἅγιου Φερνάνδου. Ἄν ἡ θύελλα δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιφέρῃ ἄλλας καταστροφὰς, οἱ ἐπιβάται δὲν εἶχον λόγον νὰ παραπονεθῶν διὰ τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὰ πλοίαρια. Δυστυχῶς, οἱ σουμπάσκοι εἶνε γόνιμοι εἰς καταστροφὰς, καὶ ὅποιοι δὲν εἶδε ποτὲ τοιαύτην θύελλαν, εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τὴν μίαν τῆς.

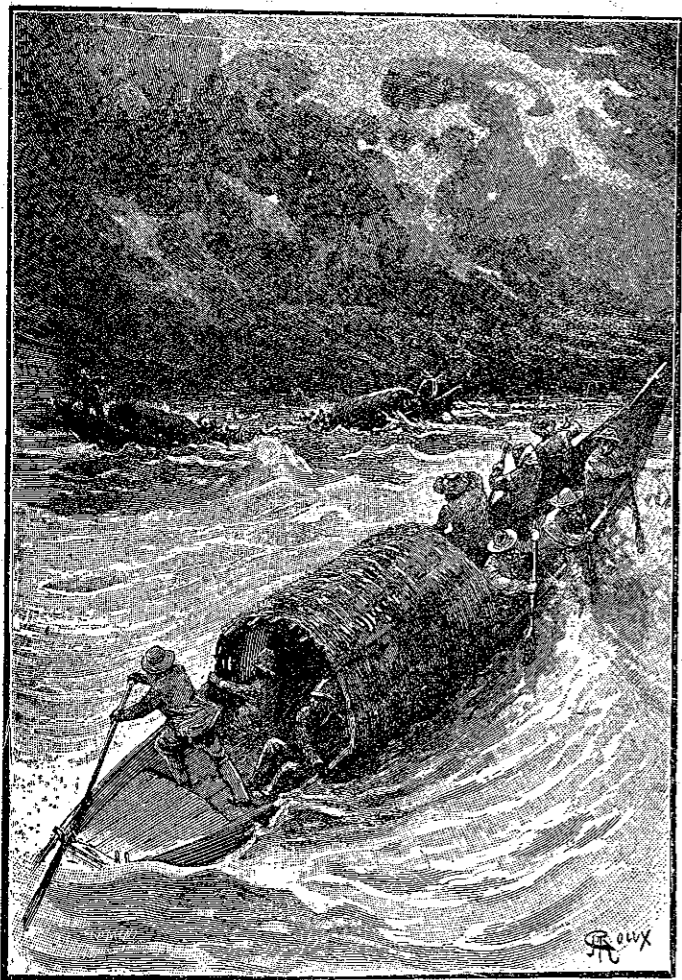
Μόλις ἤκουσαν τὴν κραυγὴν. « Σουμπάσκος ! . . σουμπάσκος ! . . » οἱ ἐπιβάται κατέφυγον εἰς τὰ ὑπόστεγα. Ἐπειδὴ εἶχον ληφθῆ προηγουμένως τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ἡ Μορίσκην, ἡ Γαλλιανέττα καὶ ἡ Μαριπάρην ἠμπόρεσαν νὰντισταθοῦν εἰς τὴν πρῶτην ὀρμὴν τοῦ ἀνέμου. Ἐν τούτοις ἡ καταδίβασις τῶν ἱστιῶν καὶ τῶν ἱστῶν δὲν ἀπέτρεπε πάντα κίνδυνον διότι ἐκτὸς τοῦ κινδύνου τῆς ἀνατροπῆς, ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι. Ὡθούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, τυπόμενα ὑπὸ τῶν πελωρίων κυμάτων, τὰ πλοίαρια ἐκινδύνευον νὰ ριφθοῦν κατ' ἀλλήλων, νὰ συγκρουσθοῦν, νὰ συντριφθοῦν κατὰ τῶν ὑφάλων τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Καὶ ἂν οἱ ἐπιβάται κατῶρθωσαν νὰ σωθῶν, τὰ πράγματα θὰ ἔχοντο ὄλα.

Ἐπὶ τῆς δεινῆς σαλευομένης ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ, ἀδύνατον ἦτο νὰ συγκρατηθοῦν τὰ πλοίαρια, μὲ τὰς ἀρπάγας τῆς πρῶμης, τὰς ὁποίας ματαίως ἠγωνίζοντο νὰ χειρισθοῦν οἱ κυβερνηταί. Ἐστρέφοντο περὶ αὐτὰ, ὡς αἰσὶν συνεχρούοντο πρὸς γιγαντιαῖον κύμα, τὸ ὁποῖον ἐπλημμύρει τὸ σκάφος. Ὑπὸ τὸ βάρος τῶν εἰσερόντων τούτων ὑδάτων, τὰ πλοία-

ρια έβυθίζοντο άρκετά και έπιτέλους θα κατεβυθίζοντο, αν οι ναυται δεν εφρότιζαν να ταδειάσουν άμείως, και αν οι επιβάται δεν τους εβοήθουν.

Ο ποταμός είνε πολύ πλατύς εις τó μέρος τούτο. Θά τον εξελάμβανέ τις ως άπεραντον λίμνην, στρογγυλευμένην πρòς ανατολάς, αντίθέτως του στομίου του Γουαδιάρη, τó όποιον άνοιγεται πρòς νότον. Η θύελλα λοιπόν ήμπορεί να έξασκήση εδó ακωλύτως όλην την δύναμίν της. Αί γύρω πεδιάδες δεν παρουσιάζουν ούτε λόφον, ούτε δάσος ικανόν να χρησιμεύση ως πρόσκομμα. Σκάφος καταλαμβανόμενον εις τοιοúτον μέρος υπό τóσον ισχυρού άνέμου, δεν ειμπορεί ούτε καν να φύγη όπως τά πλοία τά ταξειδεύοντα εις την θάλασσαν, και ή μόνη του

Ανεστατώθη όλον εκείνο τó μέρος του Όρενόκου. (Σελ. 199, στήλ. 6.)

σωτηρία είνε να ριφθί εις την όχθην. Οι ναυται τó εγνώριζον καλώς και δεν ήμπορούσαν να κάμουν τίποτε διά να προλάβουν την καταστροφήν. Οι κ. κ. Μιγκέλ, Φέλιπ και Βαρίνας είχαν εξέλθη από τó υπόστεγον της Μαρσιάλης, κατά μέγα μέρος πλημμυρισμένον από τās εφόδους των κυμάτων, και ήταντο έτοιμοι διά πñν ένδεχόμενον.

Είς εξ αυτών ήρχέσθη να ειπή: — Αυτό όνομάζεται ναυάγιον εις τόν λιμένα!

Είς την Γαλλινέτταν, ό λοχίας Μαρσιάλης προσεπάθει να φανή ήρμος. Αν ήτο μόνος, αν ειχε να φοβήται μόνον διά τόν έαυτόν του, θα επανεύρισκε την εγκαρτέρησιν του γηραιού στρατιώτου, ό όποιος πολλούς κινδύνους ειδεν εις την ζωήν του. Αλλά τόν Παύλον... τόν υιόν του συνταγματάρχου του... τó παιδίον, τó όποιον ειχε συγκατατεθή να κολυθήσθ εις τó κινδυνώδες ταξείδιον... πώς θα τον έσωζεν αν τó πλοιαίριον έβυθίζετο πριν ήθελε φθάσθ εις την όχθην;

Ο λοχίας Μαρσιάλης δεν εγνώριζε να κολυμβά, αλλά και αν εγνώριζε, τί θα τον ώφελοúσεν εν τώ μέσω των μαινομένων ύδάτων, του άκατασχήτου εκείνου ρεύματος; Θα ερίπτετο εν τούτοις, και αν δεν κατώρθωνε να σώσθ, τόν Παύλον, θα επνίγετο μαζί του...

Αλλ' ό Παύλος διετήρει την ψυχραιμίαν του. Έξελθών από τó υπόστεγον, έκρατείτο ισχυρώς από τήν κουραστήν της πρύμνης, έβλεπε τόν κίνδυνον, αλλά δεν απέστρεφε τούς όφθαλμούς... Και τά χείλη του έψυθούσαν τó όνομα του πατρός του... Έν τούτοις, κάποιος ήτο εκεί. έπαγρυπνών επ' αυτού, χωρίς να το έννοη, εν φ' τά πλοιαρία κατεφέροντο όλονέν πρòς την όχθην παρασυρόμενα, ότε μèn πλησίον άλλήλων, ότε δε χωρισμένα υπό των κυμάτων. Ο Ιάκωβος Έλλώκ τόν παρηκολούθει διαρκώς διά των όφθαλμών, και όταν τά πλοιαρία συνεπλησίαζον, με κίνδυνον να συγκρουσθούν, ούδέποτε παρέλειπε να τα απευθύνη λέξεις ένθαρρύνσεως. Αλλ' ειχεν άρα γε ανάγκην αυτών τó παιδίον, τó όποιον δεν έτρεμεν ένώπιον τοιοúτου κινδύνου;

— Δύο λεπτά ακόμη και φθάνομεν εις τήν όχθην! ειπεν ό Γερμανός Πατέρν, όρθιος εις την πρώαν της Μορίσκης.

— Νά ειμθα έτοιμοι... άπεκρίθη ό Ιάκωβος Έλλώκ δι' αποφασιστικού τόνου, έτοιμοι να σώσωμεν τούς άλλους! Η άριστερά όχθη του Όρενόκου μόλις απέιχε διακόσια μέτρα, εξ αιτίας της καμπύλης, την έποίαν διαγράφει ό ποταμός, παρά την συμβολήν του Γουαδιάρη. Την έβλεπον διά μέσου των ραβδώσεων της βροχής και της χαλαζης, κατ'άλεσκον από τούς άφρούς, οι όποιοι επέστερον τούς βράχους της. Μετ' όλίγας στιγμάς θα την εφθαναν, διότι ή όρμη τού συμπάσκου ηύξανετο και τά πλοιαρία έτρεχαν ως τρελλά επί των κυμάτων, τά όποια σχεδόν τά έσκέπαζαν. Σύγκρουσις έλαβε χώραν. Η Μορίσκη συνεκρούσθη με την Γαλλινέτταν. Η σύρραξις υπήρξε τóσον βιαία, ή Γαλλινέττα υπέστη τοιαύτην ταλάντωσιν, ώστε τó ύδωρ επέρασεν άνωθέν της. Έν τούτοις δεν έβυθίσθη. Αλλά κραυγή φεβερά υπερίσχυσε του θορύβου της τρικυμίας. Την κραυγήν ταύτην αφήκεν ό λοχίας Μαρσιάλης. Την στιγμήν της συρράξεως, ό Παύλος ειχε κρημισθί εις τά μαινώμενα ύδατα.

— Παιδί μου!... παιδί μου! επανελάμβανεν ό γηραιός στρατιώτης ως τρελλός. Και ήτοιμάσθη να πέσθ, και αυτός εις τó ρεύμα... Διά να κάμη τί;... Ο Ιάκωβος Έλλώκ τόν συνεκράτησε διά στιβαρού βραχιόνος και τον έσπρωξεν εις τó βάθος του πλοιαρίου. Ναι, ό Ιάκωβος Έλλώκ εύρέθη εκεί, διότι ειχε πηδήσθ επί της Γαλλινέττας, διά να είνε πλησιέστερον του παιδίου, διά να ειμπορή περισσότερον να τó βοηθήσθ. Την στιγμήν καθ' ήν εξηφανίζετο ό Παύλος, ειχεν ακούσθ τόν λοχίαν Μαρσιάλην να φωνάζη έν όνομα... έν άλλο όνομα... Ναι, τó όνομα αυτό δεν ήτο Πάυλος!

— Αφ'ήστέ με έμένα... τώ ειπεν.

— Όχι, μη μ' έμποδίσετε, ανέκραξεν ό λοχίας Μαρσιάλης.

— Δεν ξεύρετε κολυμβι... θα πνιγήτε και οι δύο... Εγώ... θα... σώσω τó παιδί σας!

Και ό Ιάκωβος Έλλώκ ώρμησεν εις τόν ποταμόν.

— Όλα αυτά έγιναν και ελέχθησαν έντός δευτερολέπτου.

Μετ' άέντε ή εξ έκινήσεις, ό κολυμβητής εφθασε τόν Παύλον, ό όποιος, άφ'ού επανελημμένως άνήλθεν εις την επιφάνειαν, ήτο έτοιμος να βυθισθί. Τόν ήσπασεν από την μέσην, τώ άνήγειρε την κεφαλήν, την όποιαν εκράτησεν άνω-

θεν του ύδατος, και άφέθη να παρασυρθί υπό του ρεύματος πρòς την όχθην.

— Θάρρος!... θάρρος!... επανελάμβανε.

Ο Παύλος, με κλειστούς όφθαλμούς, αναισθητός, δεν ήδύνατο ούτε να τον ακούσθ, ούτε να τον έννοήσθ...

Τά πλοιαρία ήρχοντο όπισθεν, εις άπύστασιν είκοσι μέτρων. Έν φ' ό Βαλδέξ συνεκράτει τόν λοχίαν Μαρσιάλην, τρελόν εξ άπογνώσεως, εφαινετο ό Ιάκωβος Έλλώκ, υποβαστάζων τó παιδίον. Η θύελλα ώθει και τούς δύο πρòς την όχθην.

Τότε, με τόν Παύλον εις τās άγκάλας του, συνοδευόμενος υπό του κ. Μιγκέλ και των δύο του συντρόφων, υπό του Ιακώβου Έλλώκ και του Γερμανού Πατέρν, ό λοχίας Μαρσιάλης ήκολούθησε την άτραπών της όχθης, ό όποια ώδήγει πρòς την κωμόπολιν. (Επεται συνέχεια.)

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΒ'.

Λοιπόν, ό Φασουλάκης απέφασισε να φύγη από τó νησί του. Καθώς σας ειπα, με την βοήθειαν του Παρασκευά, έκαμεν ένα εύμορφο καράβι, και έμβήκαν μέσα και οι δύο τους.

Ο Φασουλάκης εφρόντισε να μη ξεχάσθ τó μυτερό του καπέλο, πού ήταν μαζί και άνεμοδείκτης, καθώς και την ώραίαν του όμβρέλλαν. Τó καπέλο τó εφόρεσεν αντί ταξειδιωτικού σκούφου, και έδωσεν εις τόν Παρασκευά την όμβρέλλαν του να τού την κρατή.

Ε, δεν είνε εύμορφο τó άραπάκι, μ' εκείνο τó κασκέτο πού φορεί, σαν υπηρέτης κανενός άρχοντικού; Είνε πολύ εύχαριστημένος από τόν έαυτόν του, και αν ήμπορούσε να κυταχθί σε κανένα καθρέπτην, θα ήτο ακόμη περισσότερον.

Πολλές ήμέρες και πολλές νύκτες, με τόν ήλιο, με ταστέρια, με τó φεγγάρι, τó καράβι έταξείδευεν εις την θάλασσαν εύτυχώς, αυτή τή φορά ήτον γαλήνη, ειδημη άσχημα θά την ειχε με τó καραβάκι του ό Φασουλάκης Ροβινσών.

Επιτέλους εφθασαν εις τόν Πειραιά. Ο Φασουλάκης είνε όλος χαρά, και ό Παρασκευάς είνε σαστισμένος.

Ποτέ δεν εφαντάζετο τó κακόμοιρο τó άραπάκι, ότι υπάρχουν εις τόν κόσμον τóσοι άνθρωποι, τóσα καράβια, τóσα σπία...

Νά, τώρα ό Φασουλάκης βγαίνει έξω και τρέχει ίσια εις τόν πατέρα του, τόν κύριον Φασουλήν, και εις τούς μικρούς Φασουλάκιδες, τά δελφια του, πού ήλθαν να τον υποδεχθούν. Μόνον ή μητέρα του, ή κυρία Φασουλίνα, έμεινεν εις τó σπίτι, με τó μικρότερο αδελφάκι του.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Φαντασθήτε φιλιά, άγκαλιάσματα, κλάματα.
 Ο Φασουλάκης είνε καταχαρούμενος που ξαναβλέπει τον πατέρα του, την μητέρα του, τ' αδέρφια του. Και αυτοί πάλιν είνε καταχαρούμενοι που ξαναβλέπουν τον Φασουλάκη.

Εκεί γνωρίζονται και με τον Παρασκευά, που ο Φασουλάκης τους τον παρουσιάζει δια τον καλλίτερον φίλον του. Τότε όλοι τον φιλούν, και ο Παρασκευάς γελά κατευχαριστημένος που βλέπει τόσους Φασουλάκιδες.

Και όλοι μαζί ανεβαίνουν εις τας Αθήνας, πηγαίνουν εις τ' σπίτι. Ούτε ο Φασουλάκης ούτε ο Παρασκευάς δεν έχουν καμμίαν όρεξι να γυρίσουν πάλι 'ς τ' όρημο νησί.

Εδώ τελειώνει και αυτή ή ιστορία του Φασουλάκη. Επειδή όμως έμαθα ότι είσθε πολύ καλά παιδάκια και ότι είπατε ωραιότατα ποιήματα εις τας έξετάσεις σας, θά σας διηγηθώ σε λιγάκι και άλλη μιá ιστορία, που θά σας άρεση πολύ.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΡΙΝΑΙ ΒΡΟΧΑΙ

Αγαπητοί μου,

ΠΟΘΕΤΟ, ότι έτελειώσαν και ό τι ειμπορώ να σας όμιλήσω περί των περιέργων αυτών βροχών, ως περιπραγματός που άνηκει πλέον εις τ' παρελθόν... Σήμερον τουλάχιστον που σας γράφω, — έχομεν 19 Ιουνίου, — ή θερμοκρασία είνε δεν ήξεύρω πόσων βαθμών ακριβώς, διότι δεν έχω τ' θερμομέτρα του 'Ιουλίου Βέρν, άλλ' άρκετα ύψωμένη, άφ' όυ ιδρόνη κανείς και ύπό ομίαν, ο ούρανός λάμπει γαλανόχρυσος, περιφλεγής, και ούτε ίχνος συννεφου, ούτε ίχνος ατμιδος. Έχει να βρέξη τέσσαρας... ήμέρας. Πάει! ή πληγή των θερινών βροχών έτελειώσε.

Και τ' ό υποθέτομεν αυτό, διότι έως τώρα έβρεχε τακτικά, έβρεχε καθημέραν. Όλος ο Μάιος και ο μισός Ιούνιος επέρασεν έτσι, με βροχάς, με θεύλλας, με αστραπόβροντα, με κεραυνούς, με χαλάζας. Η βροχή είχε καταντήση εδώ κάτι τακτικόν, όπως ή ανατολή και ή δύσις του ήλιου. Με μόννη την διαφοράν που δεν είχε τακτικήν ώραν. Πότε έβρεχε τ' ό πρωί, πότε τ' ό μεσημέρι, πότε τ' ό απόγευμα. Και τ' ό πρῶγμα ήτο αϊφνίδιον και σχεδόν άνέλπιστον. Έξυπνούσαμεν τ' ό πρωί, καλό-καλούτσικα, με καθαρόν ούρανόν, με ώραιον θερινόν ήλιον.

— Α, σήμερα δεν θά βρέξη, έλεγαν οι αυτοσχέδιοι μετεωρολόγοι, επισκοπούντες τον όρίζοντα' όχι, δεν θά βρέξη...

Και όμως εκεί-κάτω, προς τ' ά βορειοδυτικά, έφαινετο μιá γραμμή φαιά, μιá όμιχλη μακρυνή, ένας πέπλος ύποπτος

μυστηριώδης... Και σιγά-σιγά ό πέπλος έμεγάλωνεν, ύψουτο, έπλησίαζεν, έμαύριζε... Τά σ ύνεφα έσκέπαζαν τον ούρανόν μας εις όλίγας ώρας και ό ήλιος έκρύπτετο... Θα βρέξουν ή θα περύνουν;... Και ως που να το συλλογισθῆ κανείς αυτό, ή βροχή ήρχιζε, πρώτα ασθενής, έπειτα ραγδαία, έπειτα όρμητική ως κατακλυσμός, πολλάκις συνοδευομένη και με χαλάζαν. Διήκει μιαν ώραν, δύο, τρεις, έως ότου εξησθίνει, έπαυε. Τά ύνεφα έφευγαν, ο ούρανός εκαθάριζε, και ό πέπλος ήλλαζε θέσιν εις τον όρίζοντα, μετετίθετο εις τ' νοτιοδυτικά...

Και αυτό, σάς λέγω, καθημέραν, τακτικά. Τά δε έπεισδία άπειρα. Όσοι εξήρχοντο άνύποπτοι, έπίστρεφαν εις τ' σπίτια των μουσικευμα. Πόσα φορέματα, πόσα καπέλα έχάλασαν!... Δεκάκις τῆς ήμέρας οι ξενοδόχοι έβγαζαν έξω τ' τραπέζια των, και πάλιν τ' έχάζεσαν. Αί θεατρικαί παραστάσεις, αι όποιαί άνηγγέλλοντο τ' ό πρωί, τ' ό απόγευμα άνεβάλλοντο. Επίσης άνεβάλλοντο αι σχολικαί έσορταί, ή έγίνοντο ύπό στέγην. Και ό κόσμος ήτο μετέωρος' δεν ήξευρε που να υπάγη, τί να κάμη, τί να φορέση. Ητο καλοκαίρι τελοςπάντων ή φθινόπωρον; Κατάστασις άνυπόφορος!

Και όμως είχε και τ' ά καλά τῆς αυτή ή καθημερινή βροχή, ή όποια κατήνησεν επιτέλους άστέια, και εκίνει την ύθυμίαν και τους γελώτας. Ό περίπατος του δειλινού έγίνετο πολύ εύχάριστος, με δροσιάν, εις δρόμους καταβρεγμένους, χωρίς σκόνην και χωρίς λάσπην, διότι ή όρμη τῆς βροχῆς την παρέρυεν. Αν θέλετε δε να έξετάσετε τ' ό πρῶγμα και ως θέαμα, σάς βεβαιώ ότι πολλάκις αι θεριναί αυταί βροχαί ήσαν έξίστια. Θα ένθυμούμαι πάντοτε μιαν ραγδαιοτάτην, ή όποια έγινεν, εν ώ ό ήλιος έλαμπε με όλην του την δόξαν. Α, ήτο σπάνιον και θαυμάσιον φαινόμενον ή φωτεινή, ή χρυσή αυτή βροχή, και υπενθύμιζεν εκείνην, εις την όποιαν μετεωρολόγη κάποτε ό Ζεύς! Σας άσπάζομαι,

ΦΑΙΛΩΝ

ΔΑΓΚΑΔΙ

Τ' άηδόνια τι να ψάλλουνε
 'ς τῆ δροσερή μεριά σου ; ...
 Τ' όν ίσκιό σου που δ' ουχτιά
 δ' όλαυρη άπλυνει, —
 Νυχτιά χωρίς τ' άστέρια τῆς,
 χωρίς να έημερόνη ; ...
 Τ' ές λυγαριές σου ; τ' ές μυρτιές ;
 την κρύα ρεμματιά σου ; ...
 Τ' άνθη που ξεφυτρώνουε
 δειλά δ' όλόγυρά σου,
 Και σου μυρώνουν την πνοή,
 και σ' έχουν στεφανώση ; ...
 Τ' ην πρασινάδα την πυκνή
 με τῆ δροσιά την τόση,
 Που κρύβει, κλείνει μυστικιά
 την τόσην εύμορφιά σου ; ...

Τ' άηδόνια τι να ψάλλουνε
 'ς τ' άσκηρά σου μέρη ; ...
 Τ' ά μύρι' άστέρια τούρανου
 που δ' όλόγυρα φωτάνε ; ...
 Τ' ά διαμαντένια δάκρυα του
 που 'ς τ' ά κλαδιά κυλάνε ;
 Τῆς άνοιξης τ' ό δροσερό
 τ' ό μυρμένο άγέρι ; ...
 Πως διώχνουν την ήλωμήν αυγή
 του ήλιου ή άχτιδες,
 Κι' 'ς όλα χύνουνε ζωή
 όλη εύμορφιά και χάρι ;
 Τῆς νύχτας τ' ό μυστήριο
 πως σδύνει τ' ό φεγγάρι :
 Όσα 'ς τ' άπόσκιο σου ποτέ
 δεν έννοιώσεσ, δεν είδες ...

ΑΡΙΑΔΗ

ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΙΣ

«... Άνευ τῆς θεωρίας, ή πράξις είνε άπλή έμπειρία, άποκτωμένη δια τῆς συνηθείας. Μόνον δια τῆς θεωρίας άνελάμπει και άποκαλύπτεται τ' ό εφευρετικόν πνεύμα. Γνωρίζετε την ώραιαν άπάντησιν του Φραγκλίνου. Παρευρισκето ποτέ εις τ' ά πρώτα πειράματα μιás άνακαλύψεως καθαρώς επιστημονικής, και κάποιος ήρώτησε πλησίον του : — Άλλά εις τί χρησιμεύει αυτό ; Ό Φραγκλίνος άπεκρίθη : — Εις τί χρησιμεύει και τ' ό παιδίον που μόλις έγεννηθή ;

«Ναι' εις τί χρησιμεύει τ' ό παιδίον, τ' ό άρτιγέννητον βρέφος ; Και όμως, από τῆς τρυφερωτέρας αυτών παιδικῆς ηλικίας, υπήρχον ήδη έντός σας τ' άγνωστα σπέρματα των διαφόρων κλίσεων, των διαφόρων επιδόσεων, αι όποιαί σάς διακρίνουν. Μεταξύ των βρεφών, μεταξύ των άδυνάτων πλασμάτων, τ' όποια έιμπορεῖ να καταρριφή και εν φύσην, υπάρχουν σοφοί, νομομαθεῖς, επιστήμονες, ήρωες ως αυτοί, οι όποιοι δοξάζονται σήμερα εις τ' ά πεδία των μαχών. Όμοίως και μιá θεωρητική ανακάλυψις δεν έχει υπέρ αυτῆς εις την άρχήν ειμή μόνον την άξίαν τῆς υπάρξεως. Υπάρχει, έμπνέει την έλπίδα, και ίδου τ' ό πᾶν. Άλλ' άφήσατέ την να μεγαλώση, και θά ίδητε τί θά γίνη !

« Γνωρίζετε εις ποίαν έποχήν είδε τ' ό φως δια πρώτην φοράν ό ήλεκτρικός τη λέγγραφος, μιá από τας θυμαριωτέρας έφαρμογας τῆς νεωτέρας επιστήμης ; Κατά τ' ό έτος 1822. Ό Έρστεδος, δανός φυσικός, εκράτει εις την χείρά του σύρμα χαλκοῦν, τ' ά δύο άκρα του όποίου ήσαν προσδεδεμένα εις τους δύο πόλους μιás βολταϊκής στήλης. Έπι τῆς τραπέζης εύρίσκειτο μιá μαγνητική βελόνη, τοποθετημένη επί του άξωνός τῆς. Έξαφνα ό Έρστεδος παρατηρεῖ, (τυχαίως, θά είπητε ίσως' αλλά μη λησμονήτε, ότι εις τ' ό στάδιον τῆς παρατηρήσεως, μόνον τ' ά προπαρασκευασμένα πνεύματα εύνοεῖ

ή τύχη) παρατηρεῖ λοιπόν ότι ή βελόνη εκινήθη και έλαβε θέσιν πολύ διαφορετικήν από εκείνην, την όποιαν τῆς είδεν ό γήινος μαγνητισμός. Σύρμα δια του όποίου διέρχεται ήλεκτρικόν ρεύμα, κάμνει την μαγνητικήν βελόνην να παρεκκλίνη από την θέσιν τῆς. Ίδου ή γέννησις του σημερινού τηλεγράφου ! Αν ό συνομιλητής του Φραγκλίνου έβλεπε μιαν βελόνην κινουμένην, πολύ μάλλον έδω ήμπορουσε να έρωτηση : Άλλ' εις τί χρησιμεύει αυτό ; »

[Άπόσπασμα λόγου, τόν όποιον εκεφώνησεν εις τ' έχαιρία του Πανεπιστημίου τῆς Αίλλης, ό μέγας ΠΑΕΤΕΡ.]

ή προσωρινή ύποτίμησις των τόμων τῆς Β' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως εξακολουθεῖ

οι όγκώδεις, οι θανυμίοι
 28 τόμοι τῆς Β' περιόδου
 τῆς Διαπλάσεως, τών ετών
 1894 έως 1899, οι όποιοι
 τιμωντο αρχικῶς φρ. 7 έκαστος,
 τιμωνται ήδη μόνον :

ΦΡΑΓΚΑ 3

Οι εν ταῖς Έπαρχίαις προσθέτου 50 λεπτά δια τ' ά ταχυρόν. έκάστου τόμου. Οι εκ του Έξωτερικου πληρώνουν 3 φρ. χρυσά και δεν προσθέτου τίποτε.

Χρυσόδετος έκαστος τόμος φρ. 6. — Και οι 28 τόμοι χρυσόδετοι, φρ. 34.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ : Η είδοποίησις αυτη δημοσιεύεται δια τελευταία φοράν. Έκ των τόμων τῆς Α' και τῆς Β' περιόδου πολλοί θάνατιμηθοῦν μετ' όλίγας ήμέρας, διότι όλίγιστα τάντισυπα εξ αυτών άπέμειναν. Οι συνδρομηταί άς έπωφεληθοῦν τῆς εύκαιρίας δια τας διακοπας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Πετρικό, τί θά γίνης άμα μεγαλώσης ;
- Δέλωματικῆ !
- Μ' άν σκοτώθης 'ς τον πόλεμον ;
- Από ποιόν ;
- Από τον έχθρό ;
- Τότε θά γίνω ε' ώ έχθρός

Κοτάλη από το Γιού το Ούρανο

— Μαρία, σκέπασε τ' ό κρέας μήν το φάγη ή γάτα.

Και ή μικρά Μαρία :
 — Μπα, κυρία ! σήμερα ή γάτες δεν τρώνε κρέας γιατί είνε Παρασκευή.

Κοτάλη από του Λεβιακού Άνθους

— Μη, παιδάκι μου, στέκεσαι μονάχη 'ς τ' ό παράθυρο, μπορεί να πέσης 'ς τ' ό δρόμο, λέγει ή μητέρα προς την τριετή Μαρίαν.

— Μπα ! άπαντ' εκείνη και μήπως δεν έέρω τ' ό δρόμο να γυρίσω 'ς τ' ό σπίτι ;

Κοτάλη από τῆς Βίβλας

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΤΥΠΩΘΗΣΑΝ τ' ά «Διηγήματα» Ξενοπούλου (Φαίδωνος) και έντός τῆς έβδομάδος θά σταλοῦν εις τους έγγραφέντας συνδρομητάς. Περισσότερα περί αυτών θά σας είπω εις τ' ό προσεχές.

Σκιά Άρνός, είξεύρω ό : κάποτε παραμελεῖ κανείς χωρίς να θέλη, και όχι μόνον προθυμότητα σε συγχωρῶ, αλλά και σ' εύχαριστῶ θερμῶς, δια τ' ό ξεσπάθωμα. Κ' έγώ δεν είξεύρω διατί άπαντ' όσον άργά εις την επιστολήν σου ! είχεν άνακατωθῆ, κ' ενόμιζα ότι είχα άπαντήση. Α, δεν άμφιβάλω ότι ή νέα μας φίλη είνε όπως μού την παριστάνεις.

Νά και ή Διοπτροφοροδσα που έγινε πλέον σωστή δεσποινίς ; είσχωσε κάτσορ από τώρα διατί νομίζετε ; ... Διότι έθαρέθηκεν α της τραβοῦν τ' άδέρφια τῆς την κορσίδα. Α, μά να

σας 'πώ είχε μεγάλο δίκχο τ' ό κορίτσι. Άλλά με όλον τον κόσμον που έσώκωσεν, όχι μόνον δεν με άφινει, αλλά και ξεσπαθώνει δι' άγάπην μου. Την εύχαριστῶ και εγκρίνω σήμερα τ' ό ψευδώνυμον τού νέου μας φίλου.

Σου έστειλα 8, τι εκήτησεσ, Λεσβιακόν Άγθος. [Ε]. Η επιστολή σου, ή πάντοτε καθαρογραμμένη και χαριέσσα και τρυφερά, μ' εύχαρίστησε πολύ. Α, τί κρέμα να μην ιδω τον πατέρα σου όταν ήλθεν εις τας Αθήνας, δια να του είπω πόσον είμαι εύχαριστημένη μαζί σου, και δια να τον συγχωρῶ δια τ' ό λαμπρό παιδί που έχει.

Εύχαριστῶ θερμῶς, Χρυσό Φαράκι δια τας δύο φωτογραφίας τῆς γεφυρας του Εύριπου, τας όποιας μου έστειλεσ, και σε συγχωρῶ δια τας προόδους σου εις τῆς φωτογραφίας. Μ' έρωτιάζ έν εγκρίνω την ιδέα σου να καλλιεργήσης αυτην την τέχνην. Διατί όχι ; δι,τι ήξεύρει κανείς εις την έντέλειαν, πάντα καλόν είνε. Τώρα θέλω να με πληροφορήση τ' ό έξῆς : ποτε έγινεν ή πρώτη φωτογραφία, και ποτε ή άλλη ;

Παρήγορε Άγγελε [Ε] δια την ώραιαν περιγραφήν τῆς ενδρωμῆς. Αι την πρότασιν περί Άλληλογραφίας ενόμιζα ότι είχα δημοσιεύση έγώ, και δι' αυτό σου άπήνησα έτσι. Θα είπω λοιπόν εις τον Άγγελο τῆς Εντυχιας, ότι, επειδή δεν άνήκει εις τ' άνδρ.κόν φύλον, δεν είμπορεῖ να δεχθῆς την πρότασιν του.

Θά σου άπαντήσω έγώ, Έσμεράλδα [Ε] ότι ό Νουσταλιός Έλλην δεν είνε στρατιώτης, αλλά μαθητής Δυκειου, τ' όποιον όρκει τοιαύτην στολήν. Πολύ μου ήρεσαν όσα μού γράφεσι δια την άπονομήν των Βραβείων του Ωδείου. Όσον δια την άπόφασιν σου να μεταγραφῆς εκ τῆς τεισεως των έρασιτεχνών εις την των μαθητών, μού φαίνεται ώραια και έπαινετή. Αφ' όυ είμφορῆς, διατί μ' ά κοπάσης περιισότερον και να μάθης μουσικήν εις την έντέλειαν ;

Ναυτοπούλα τῆς Σαλαμίνας, τ' ό ποιηματάκι σου μού έχαμεν έν-τύπωσιν δια την ιδέαν του, μολοντό είνε άκατέργαστον. Πολύ σε παρακαλώ να μου στείλῃς 8, τι γράφεις, διότι βλέπω κάποιαν πρωτοτυπίαν και μου άρεσει. Δεν ενόμισα όμως διατί νομίζετε ; ... Διότι έθαρέθηκεν α της τραβοῦν τ' άδέρφια τῆς την κορσίδα. Α, μά να

Συγχωρῶ από καρδίας τους φίλους μου, οι όποιοι ήρίστευσαν εις τας έξετάσεις των. Άρκετ' άς επιστολάς έχω αυτην την εβδομάδα. Πού μου άναγγέλλουν εύχάριστα αποτελέσματα. Είμαι πολύ εύτυχῆς διότι οι φίλοι μου μ' έτίμησαν και πάλιν και άπέδειξαν ότι τ' ό να είνε κανείς φίλος τῆς Διαπλάσεως, σημαίνει ότι είνε φίλος τῆς εργασίας, τῆς μελέτης, τῆς εκπληρώσεως του καθήκοντος.

Τιποτα τῆς Ομίχλης, δεκτόν τ' ό νέον σου ψευδώνυμον. Σ' εύχαριστῶ δια την γελοιογραφίαν, αλλά δεν την δημοσιεύω διότι είνε δια μέγαλον, και έπειτα έν παρόμοιον αλλά παιδικόν, — είχα δημοσιεύση άλλοτε. Πώ, άφρημάδα ! Άκούς να ρίψης επιστολήν χωρίς επιγραφήν !... Καλά που την είδεν ό φίλος σου.

Έγκρίνουσα τ' ά ψευδώνυμά των, δέχομαι μετ' ά χαρῆς εις την άλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους : Έλπιδοφόρον (Ι.Κ.) Ηερωτήρη Ταξεδιωτίδα (ώραίο, τ' ό ψευδώνυμον σου' και βέβαια, άφ' όυ έψαχες να τ' ά εῖρης τρεις εβδομάδες' σ' εύχαριστῶ πολύ δι' ά τ' ξεσπάθωμα και εγκρίνω τ' ό ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης.) Άρδσον τῆς Έσθμου και Γενναίου Έλληνοπαιδα (Γ.Μ. σου έστειλα 8, τι εκήτησεσ.)

Άσπασμοί, Πληροφορία : Ελλείψει χώρον, παρελείφθησαν όλοι αι πληροφορίες, αι περιεχόμεναι εις τας επιστολάς, εις τας όποιας άπαντ' ά σήμεραν. Οι φίλοι μου, αν θέλουν, άς τας επαναλάβουν εις προσεχή επιστολήν των, και ίσως τότε έχω τόπον.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν : ή Αριάστη τῆς Κρήτης με την Μελωδικήν Φωνήν. Έραρ και Άρθοφόρον Κάνιστρον — ή Άρθοθα Νεότης με την Άράνην τῆς Νεότητος. Νεαρόν Κερυραϊόν, Λιώτην-Σουλιώτην και Λευκοκίμωντον Αίγυλιόν — ή Σιωπηλή Νδῆ με την Διαφωτισθεϊσαν Έλπίδα (την όποιαν συγχωρῶ δια την φιλογραφίαν τῆς) και Άγρό Μενεξεδάκι — ή Νεοταλγοῦσα Έλληγίς με τ' ό Πω-με-λένε, Έλληνικήν Ψυχήν, Κυματιζούσαν Θάλασσαν και Έλληνίδα των Δουτυγῶν — ό Νέμος με την Ναυτοπούλαν τῆς Άρδρον, Καρδιαν από Πέτρον, Ιον του Άγροῦ, Σανθά Ναυτοπούλα και Κι-νέζορ Λή — ή Χιακή Μαργαριτα με την Ονειροπόλον Ψυχήν, Άρθοδέσμην Μαργαριτών, Χρυσήν Άρθοδέσμην και Προσφιλή Α-ράνηνον — ή Εύγενής Καρδιά με τ' ό Παραδέσμορ Ηετηρόν (τ' όποιον γνωρίζε,) Αριάδνη τῆς Κρήτης (με τ' όμα τῆς,) Καλυκα Ρόδουσ Λιονουμένον Μάιορ και Ηερωδοσαν Καρδιαν. — ή Άρεμιόλδην με τον Τάγκαλορ, Όραϊόν, Πρίγκιπας, Σπίτρο Μοράχο, Γάιορ Καίσαρα και Άγγελορ τῆς Άγάσης — ή Ύπερηφανή Έλληνίς με την Άρθοθωσιν Νεότητα, Νουσταλγοῦσαν Έλληνίδα, Άγριοδούλοδον Άνδρον και Άρθοφόρον Κάνιστρον. — ή Εβ-θυμιος Κόρη με τ' ό Ψεύτικο Τριαταφυλλάκι, Ζωηράν Φλόγα και Αντιδωρόν Σδκο — ή Ονειροπόλος Ψυχή με τον Συναχωμένον Πορτικόν, Ζιζάνιορ Γυμνασίον, Άποπύδοσαν Έλπίδα, Κερανοδόλον Άστέρια και Αήττητορ Ηρωα — ό Χιώτης-Σουλιώτης με τον Φαρόμυλορ, Μαρίδαρ του Εύριπου, Ταπειρόν Ιον, Πενθοδοσαν Καρδιαν και Αμαρσλλίδα — τ' ό Λευκόν Κόρνον με τον Μικρόν Γυμνασιόπαιδα, Κατοραμόλλορ, Πικρομένην Καρδούλαν, Νουσταλγοῦσαν Έλληνίδα και Μυστικόν Ψευδώνυμον (με τ' ά όνόματά των) — τ' ό Άνθος Μάιορ με τον Έθνικόν Τυμον, Πειραικήν Άδραν, Χιακήν Μαργαριτορ και Νουσταλιόν Έλληνα. — ή Ανοικίατη Βρα-δυά με τ' ό Άστρον τῆς Αθήνης, Τρεμοσβόρον Άστέρια, Φωτοβόλορ Άστρον, Κερανοδόλορ Άστέρια και Χαραυγήν — ό Χωλός Διάβολος

με το "Ερμείον Φύλλον και "Εθνικόν" "Υμνον — το Μαριμένον Φύλλον με τήν "Εαυθνή Βοσπίδα, Δικηφόρος της Νεολαίας. Εδμήιον (με τὰ ὀνόματά των) και "Ημέραν της "Ελευθερίας" — το Κρητικόν Κόστανο με το "Χρυσόν Φαράκι, Λαογραφία Νάσορον, Βίγλαν και "Ανθος της "Υπομονής" — ή Κοπηλαϊτικόν Κύθρον με τὸν Ναύτην της Ναναργίδος, (τὸν ὁποῖον γνωρίζει,) Αἰγυπτίαν "Αθηναίαν, "Αλλοπρόσαλλον, Γαρδέριαν της Μαγνησίας και Ποιμενίδα της Λόρης — ή Μέλλουσα Καλόγρη με τὸν "Αιτῶν τῶν Σανδρονίων, Σιδ. Φεβτικόν Τριανταφυλλάκι "Ανθοσάν Νεότης και Παριστιανή — ή Κλόη της Θαλάσσης με τὸν Ζιζάνιον "Αρακίσιον, Ζιζάνιον Γυμνασίον, Εδμήιον Κόρην, Λακωνικήν Μαργαρίταν και "Αμυδρὸν Λάμψιν (με τὰ ὀνόματά των, ὅσοι θέλουσι) — ή Πλευριτωμένης Γάτος με τὸν "Χοιριμένον Μάιον, Μυστικὸν ψευδώνυμον, "Αρχιταύροχρον της Βάρκας (με τὸν ὀνομα τὸν,) Γλυκόλαον "Απόνα και "Αεροναυτοπούλιαν — ή Παριστιανή με τὸ "Ανθος "Ανθών — ή Περοπόπορος Αἰγίου με τὴν Εδμήιον Κόρην (με τὸ ὄνομα της) και "Ναύτην της Ναναργίδος — ή Καριτωμένη Μουρίτια με τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα, "Αγγελον της "Αράτης. Πλησφαῖ Σελήνην και Νουσταλγὸν "Ελληνα — ή Κυματιζούσα Θάλασσα με τὴν "Λακωνικήν Μαργαρίταν "Αλλοπρόσαλλον και "Ανθος τῶν Μαίων — ή "Ελικὸν με τὸν Δελφικὸν τοῦ Εδμήιον, Αἰγυπτίαν "Αθηναίαν, Πηγνὸν της "Ερήμον (εἰ δυνατόν με τὰ ὀνόματά των,) ή Προκυμαία Σμύρνης με τὴν Σμυρναϊκὴν "Αδραν (με τὸ ὄνομα της), Στέφανον Λόρης, "Αντιόνην και Μοδῶσαν της "Αυτονομίας — ή Σημαία της "Αγίας Λαύρας με τὴν Μαγευμένην "Αερογυαλίαν, Μοδῶσαν Θάλασσαν, Τουργαδελαν, Μενεξεδέριο Μπουκετάκι και "Οραίαν "Ελλάδα — το Σπήλαιον τῶν Μουσῶν με τὴν "Οραίαν Τεργέστην, Ζιζάνιον "Αρακίσιον, Ζιζάνιον Γυμνασίον, "Αμυδρὸν Λάμψιν και Κλόη της Θαλάσσης — ή "Εαυθνή Βοσπίς με τὸ "Οχρὸν "Ανθος, Μαριμένον Φύλλον, "Ανθος της "Υπομονής, Λιόνην "Σουλιώτην και "Αρνάκι τοῦ Γαλατερῆ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: "Ολίγη τὸν Γριπέα, Θεόδωρον Γ. Παπαδημητρίου (σὲ δεχόμεθα μετὰ πάσης χαρῆς ἐπιθυμῶ νάνοῦ πάντοτε διὰ σὲ ὅτι εἶσαι ἐπιμελής και εὐακτος, και εἰς τὸ σχολεῖον και εἰς τὴν οἰκίαν δὲν θά πάρης και κανὲν ψευδώνυμον;) Παρδαλὸν Γάτον (δὲν ἔλαβα ἐπιστολὴν περὶ ἀλλὰ τῆς ψευδωνύμου τὸ "Υπὲρ Πατρίδος" τιμᾶται φρ. 3,50) — Μέγαν "Αλέξανδρον (ὁ περὶ οὗ ἔρω ὅς δὲν εἶνε συνδρομητής· αἱ προτάσεις σου ὅτι δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές) Νέμιον (ή παραγγελία σου ἐξετελέσθη· φαντάζομαι πόσον θά εἶσαι εὐτυχής τώρα διὰ διακοπὰς πλησίον τῶν γονέων σου) Κοπηλαϊτικὸν Κῆμα (σοῦ ἀπήντησα και ἐλπίζω ὅτι τὸ εἶδες· κανὲν τετράδιόν σου δὲν ἐρρίφη εἰς τὸν κάλασόν τῶν ἀχρήστων διὰ ἐσάλησαν) Κορινθιακὸν Κῆμα (ναί, λυπούμαι μόνον πού δὲν ἔχω σήμερα τόπον διὰ πληροφορίας) Βίγλην ή Καρδίαν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐσοχικήν περιγραφήν) "Αγροτικὴν Ζωήν ([E] ἢ αὐτὴ ή μεριζοσύνῃ σημαίνει μετὰ ἔχεις ἀξίαν, και ὅτι ἐπομένως εἶνε δικαιοί οἱ ἔπανοι της διδασκαλίας σου, ἂ, πόσον χαίρω διὰ τούτου) "Αγγελον της Εὐτυχίας (μη λησμονήσης νὰ ἐπαναλάβῃς εἰς προσεχῆ ἐπιστολὴν τὴν πληροφορίαν σου) Πλευριτωμένης Γάτον (ἀκίς ἐκεῖ πού δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃς και σὺ συνδρομητής! δλοῖ οἱ καλοὶ φίλοι μου τὸ θεωροῦν ὅχι μόνον δικαίωμά των, ἀλλὰ και καθήκον των ὡστε ἐμπρός! νὰ ἐσπαθώρησι!) Σημαίαν της "Αγίας Λαύρας (πάραι πολλὰς προτάσεις Μικρῶν Μυστικῶν μου στέλλεις· σάσάου πρώτα νὰ δημο-

σιεύσω αὐτάς πού μου ἔστειλες, — και ἔχω διὰ τρεῖς-τέσσαρες ἐβδομάδες, — και ἔπειτα ξαναρχίζεις) "Εαυθνὸν "Αρωμα (εὐχόμεαι ν' εἶνε τώρα ἐντελὸς καλὰ ὁ μπαμπὰς σου· βεβαίως δὲν εἶμπορῶ νὰ σου εἴπω πόσος ἦτο ὁ ζητῶν ψευδώνυμον· ὅχι, αἱ "Ασκήσεις στέλλονται ἐπὶ ἄπλοῦ χάρτου, ἀλλ' ὅταν προκηρυχθῇ διαγωνισμός) Νέσον Αἰῶνα (χαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ "Ο. διποδο; τυράννου· τὸν ὁποῖο, παρέστησεν ὁ μαθητικὸς σας σύλλογος· στείλε ἐκ νέου ἐκείνος τὰς λύσεις) Νεραίδα τῶν Σπετσῶν (ἔστειλα) "Ανθὺλλον της "Ερήμον (χαριτωμένα και τὰ δύο περιμένω και ἄλλα) "Ανθος της "Υπομονής (ὅχι πεντάλεπτον, ἀλλὰ δεκάλεπτον γραμματισμόν νὰ ἐσοκλήρης εἰς κάθε τετράδιόν) Κόρην τοῦ Στρωμῆνος (ἔστειλα) Εδμήιον Κόρην κ' ἐγὼ ἐλυπήθηκα πολὺ-πολύ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! εἰς ἄλλοτε χαίρεισάμοις ἀπὸ θλον τὸ σπιτικόν) "Αμυρῶν (ή ὁποία ἔχασε πλέον τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένῃ τὸ "ἄλλο μῖνον" διὰ τοῦ ὁποῖου ή "Αδρα της Κερκύρας θά της ἐφανέρωνε τὸν ὀνομα της· ὑποθέτω ἂν εἶναι, ὅτι δὲν θά ἐπαρουσιάζῃ ἀκίρη αὐτὸ τὸ μῖνον) "Ερμείον Νέφος (τὸ ἐπέτυχες! σήμερον δὲν ἔχω τόπον διὰ καμμίαν πληροφορίαν, ζητεῖς τρεῖς; ἔσον δὰ τὸ ψευδώνυμον, δὲν τὸ ἐνόω; ἐτήγησέ μου τὸ σὲ παρακαλῶ, τί θά πῇ; εἶνε καμμία φράσις ἀρχαία;) "Αεροποταμίτην (σὲ συχαίρω πού ἐξελέγης μέλος της ἐπιτροπῆς, ή ὁποία θά ξεναγήσῃ τοὺς Ρωμῶνους Φοιτητήτας [EE] διὰ τὴν περιγραφὴν της ἐπιστημονικῆς ἐκδρομῆς εἰς Δαύριον) Βροστὴν τοῦ Διός, "Ελλπίδα Κόσμον (ή Α. Υ. ὁ βασιλόπαις Χριστοφόρος εἶνε και φίτος συνδρομητής μου· διέβιβλας πρὸς τὸν "Ανανίαν τὰ συγχαρητήρια σου διὰ τὰς ἐκ Παρισίων ἐπιστολάς) Βίγλαν (ἔξικα ἐκ-οἰασες, διότι ή ἐπιστολή σου ἐλήφθη, και ὡς θά εἶδες τώρα, σοῦ ἀπήντησα) ή γλωσσά σου μου ἀρέσει πολὺ· αὐτὴ ἴσα-ἴσα εἶνε ή καλὴ γλωσσά, δηλαδὴ νὰ γράφῃ κανεὶς ἄπλο, σχεδὸν ὅπως ἐμιλεῖ, και ὅχι ἑλληνικῶδες πού αἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὸν τόπον των εἰς φιλικὰς ἐπιστολάς) "Ανθος τοῦ Ζαπτείου (σὲ περιμένω μετὰ πάσης χαρῆς) "Ελληνικὸν "Αεράκι (πὺ εἶχε νὰ μου γράψῃ τόσον καιρὸν ἕνεκα τῶν ἐξετάσεων· ἀλλὰ τώρα θά μου γράψῃ τακτικά και χαίρω πολὺ) Παγαγιώτην "Αποστολοπούλιον (βέβαια, εἶνε μεγάλῃ εὐχαρίστησις νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν ὀνομα τὸν συχνὰ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν· ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται νὰ μου γράφῃ και συχνὰ· αἱ ἐπιστολαί σου πολὺ καλαί· εἶπε εἰς τὴν ἀδελφῆν σου, ὅτι τὴν δεχόμεθα μετὰ πάσης χαρῆς) Νουσταλγὸν Βασιλειοκίον (ἔστειλα) Φάγον της Μυκόνου (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Μέλλουσα Δόκιμον (δὲν δημοσιεύω "Ασκήσεις, παρὰ κατόπι Διαγωνισμοῦ· δὲν βλέπετε τὸν ὀδηγόν;) "Αγριγοτον, Νέμιον (ἐκράτησα ἐπτά, δυναμένως ἴσως νὰ δημοσιευθῶν· τὰς λοιπὰς σοῖ ἐπέστρεψα) Παμπόντρον Κατεργήρη κτλ κτλ.

Εἰς σας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ιουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι της 31 Ιουλίου.
Ο χαίτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωσι εἰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνισμάτων, ποιεῖται ἐκ τῶν γραφῶν μας εἰς φακίλλου, ὅν ἵσαστε· περὶ 20 φύλλα και τιμᾶται φρ.:

257 Λεξιγράφος.
Βασιλέα τραγικόν
Και ἱελλὸν ἀνοστολιζῶ,
Κι' ἄλλο ἔθος ἐτὴ στιγμῆ
Εὐμορφοῦ σου σχηματικῶ
Ἐπιάνῃ δὲν τοῦ Νάσορον.

258 Στοιχειογράφος.
Βγάλε Ε και βάλε Ο
Και θά ἴδῃς εἰς τὸ λεπίδι

Ἀπὸ κάτι μυστῆρ
"Ε νῆμισμα μικρὸ.
Ἐστὴν ὅτι της "Ἰσχυροῦ
259 "Αναγραμματισμός.
Ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀρίστη
Εἰς τὰς προθέσεις μένον,
"Αν μ' ἀναγραμματισμός
Τὰ ὄσα σου ευφραίνω
Ἐπιάνῃ δὲν τοῦ "Ελληνικοῦ "Αστεῖρος

260 Παράλληλογραμμῶν.
Νά, τι κατασταθοῦν οἱ
Σ * * * Σ ἄστερισκοὶ διὰ γραμ-
Κ * * * Σ μάτων ὡστε νάναγι-
Τ * * * Σ ὠσκωνται δώδεκα ἐν-
Φ * * * Σ ὄλοφ λέξεις, πέντε ἐρι-
Μ * * * Σ ζωντίως και ἐπὶ καθέ-
τος.
Ἐπιάνῃ δὲν της "Ἰσως

261-262. Ἄστεῖρα Παρορρήματα.
1. — "Η ἔλιξ εἶνε μητέρα μήτις.
2. — "Η κλώσσα εἶδε δικοπον και κατερὸν μου χαιρῖ!

Ἐπιάνῃ δὲν τοῦ "Ασορον Ποντικῶν
263 Φύρδην-Μιγλήν.
Καῦκο κόκορας ἔνακα ὄνω
Ἐπιάνῃ δὲν τοῦ Θαλασσινοῦ Ζωγράφου

264 "Αριθμητικὴ διὰ λέξεων.
Ζῶν — πρόθεσις = γράμμα +
Φυτὸν — ἔντομον = α-ταυνομία
"Αθροισμα ὑπολοίπων: Νῆσος τοῦ Διγαίου.
Ἐπιάνῃ δὲν τοῦ Γρηγορίου.

265 Τριπλῆ "Ακροστιχίς.
Ταρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν της Τουρκίας· τὰ δεύτερα πόλιν της Σικελίας, τὰ δὲ τρίτα ἀρχαῖον στρατηγόν. 1. Πηγνόν. 2. Ρωμαῖος στρατηγός. 3. Κράτος της Ευρώπης. 4. Πρόσωπον Μυθολογικόν. 5. Ζῶν. 6. Ἀρχαία πόλις.
Ἐπιάνῃ δὲν τοῦ Ζωγράφου Νέφος

266 Φωνηεντόλεπον.
νς - γς - ν - σμ - γ
Ἐπιάνῃ δὲν τοῦ Σμυρναϊκῶν

267 Γρίφος.
Νόσι: [μ ἀλλὰ] νόσι
Ἐπιάνῃ δὲν τοῦ "Αγρολογικῶν.

Λ Υ Σ Ε Ι Σ
τῶν Πνευματικῶν "Ασκήσεων τοῦ φύλλου 19.

189. — "Εξῆς (ἔξ, εἰς.) — 190. Μίσος (Μί σός.)
— 191. "Οδός - βίος.
192. ΔΙΟΤΙ 195. Σ
ΙΝΔΟΣ ΜΥΣ
ΟΔΟΥΣ ΑΚΡΙΣ
ΤΟΥΤΟ ΝΙΑΟΥΣΑ
ΙΣΟΣ ΠΛΟΕΤΙΟΝ

194 Παράσιος. — 195. "Οραῖος, εὐμορφος, περικαλλής, εὐεθής, καλλιπάρειος. — 196. Γνωμῆνης της ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ "Ανδρος, σχηματίζονται: Περίανδρος, "Αλκανδρος, Μαϊάνδρος, Μένανδρος, Νίκανδρος. — 197 ΜΙΝΟΣ (Ἐρμῆς, Κρῖος, Κῶνος, Νῶς, Μί Σς) — 198. Χόρευς κυρὰ Μαροῦ κ' ἔχε ἔννοιαν τοῦ σπιτιοῦ — 199. Περὶ πάτη; "Ομίρου ἐρίζουσι ἐπτά πόλις.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ
[Ἡ λέξις λεπίς 10, διὰ δὲ τῶς συνδρομητὰς μας λεπίς 5 μόνον. "Εκείνος ὅσος 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ ἀγαθῆσαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσίευσιν γραφόμενα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐπιάνωστα και νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι της μεσημέρας της Δευτέρας τὸ βραδύτον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μετεπόμενον]

Ἀνταλλάσσω πᾶν εἰκονογραφημένον δελτάριον στελλόμενον: Μιχαήλ Πάνου Κουρτζῆν, Μιτυλήνην (Metelin) (A — 56)

Ἐἰδοποιῶ πάντα, βεῖ συλλεκτης ὄν διαφόρων Ἐγγραμματοσήμων εὐρίσκωμαι εἰς θέσιν νὰ ανταλλάξω μετ' οὐδὲν ἔξ ὑμῶν. — Διευθύνσις Mr Georges N. R. Amarando, Assiout (Haute Egypte.) (A — 57)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου της Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικῶν δραχ. 7. — Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομὰν ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς και εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος} Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 30 Ἰουνίου 1901 Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 26

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

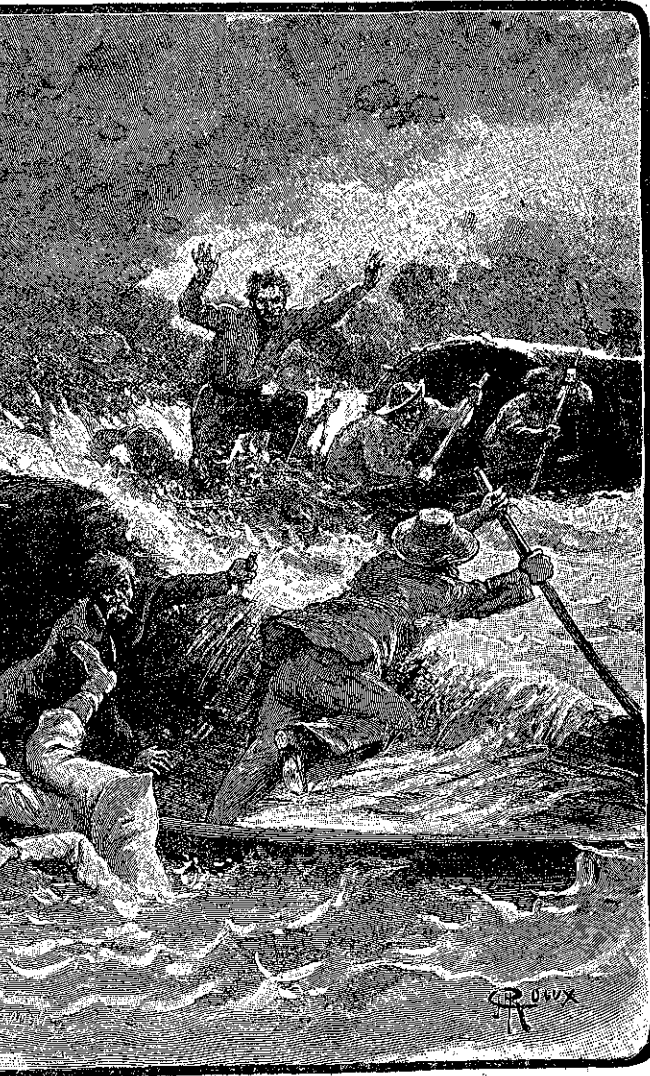
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'
ΑΓΙΟΣ ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ
Ὁ Ἀταβάκος και ὁ Γουαδιάρης, εἰς τὸ μέρος ὅπου χύνονται ἐντὸς τοῦ Ὀρενόκου, — ὡς παραδειχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μέχρι πληρεστέρως διαφωτισίως,

— χωρίζονται ὑπὸ εἶδους τινὸς χερσονήσου, ὀριζομένης ἀπὸ τὰς κοίτας τῶν δύο παραποτάμων. Ἐπὶ της δυτικῆς ἀκτῆς της χερσονήσου ταύτης κεῖται ὁ Ἅγιος Φερνάνδος τοῦ Ἀταβάπου, κωμόπολις κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σολάνου ἐν ἔτει 1757, και ἔχουσα μέλλον εὐρύ. Διότι πέντε πλωταὶ ὁδοὶ διασταυροῦνται περίξ τοῦ γεωγραφικοῦ τούτου σημείου: ὁ Ἀταβάπος, ὁ ἄνω Ὀρενόκος, ὁ μέσος Ὀρενόκος, ὁ Ἰνιρίδας και ὁ Γουαδιάρης.
Ἐν τούτοις ὁ Ἅγιος Φερνάνδος δὲν ἀνεπτύθη εἰσέτι. Ἡτο ἤδη μεγάλον χωρίον τῷ 1887, ὅτε διέμεινεν ἐδῶ ὁ Γάλλος Σαφρανζῶν. Ἐκτοτε αἱ οἰκίαι του ἐπολυπλασιάσθησαν και ὁ πληθυσμὸς του ηὔξθη, ἀλλ' ὄχι και τόσον σημαντικῶς. Σήμερον ἀκόμη οἱ κάτοικοι του δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς ἑξακοσίους. Εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον ναυπηγοί, ἢ ἔμποροι κα ο υ τ σ ο ὄ κ, κῆμιος και καρπῶν. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν μερικαὶ οἰκογένεια εὐρωπαϊκῆς καταγωγῆς· οἱ ἄλλοι εἶνε Ἰνδοὶ ἐκ της φυλῆς τῶν Βανίβων. Τὴν Κυβερνήσιν της Δημοκρατίας ἀντιπροσωπεύει διοικητής, ἔχων ὑπ' αὐτὸν εὐαριθμους στρατιώτας, εἰς τοὺς ὁποίους εἶνε ἀνατεθειμένα τάστυνομικὰ καθήκοντα και ή καταδίωξις τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν.
Ἐξ ὄλων τῶν αὐτοχθόνων φυλῶν της Βενεζουέλας, οἱ Βανίβαί εἶνε οἱ μᾶλλον ἀξιοὶ προσο-

χῆς. Ὑπερέχουν τοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς κατὰ τὴν φυσικὴν διάπλασιν, εὐρωστοὶ ὡς εἶνε και καλοδεμένοι, με φυσιογνωμίαν μαρτυροῦσαν νοημοσύνην, με πρόσωπον ἀσυμπίστον, με θερμὸν αἶμα πλέον ὑπὸ τὸ ὑπέροχον δερμα των, με ζωηροτάτους ὀφθαλμούς, ἔχοντας ἐλαφρὰν τινα λοξότητα. Ἰπὸ ἠθικὴν ἐπόψιν ὑπερέχουν ἐπίσης, διότι εἶνε φιλόπονοι, ἀγαθοὶ και τίμιοι.

Ἄρα γὰ εἶνε και αὐτοὶ προληπτικοὶ και δεισιδάιμονες; Ὀχι, ἂν τοὺς συγχρίνῃ κανεὶς με τοὺς Πιαρόβας. Θρησκεία των εἶνε ή χριστιανική, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς προσηλύτισαν καθολικοὶ ἱεραπόστολοι, ἀλλ' ὅμως ἀναμιγμένη με τὰ ἐγχώρια θρησκευτικὰ ἔθιμα, τὰ ὁποία δὲν ἐκρίζονται εὐκόλα.

Μολονότι αἱ κατοικίαι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου εἶνε καλύβαι μᾶλλον ἢ ἀχυρόσπιτα, ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν και μερικαὶ ὀπωςοῦν ἀνετώτερα. Οἱ κκ. Μιγέλ, Φέλιπ και Βαρίνας κατέλυσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινε νὰ φιλοξενήσῃ τοὺς τρεῖς ἐγκρίτους πολίτας της Βολιβάρης. Ἡτο λοιπὸν πιθανόν ὅτι ή οἰκία της Αὐτοῦ Ἐξοχότητος θαντήχει ἀπὸ ζωηρὰς συζητήσεως, αἱ ὁποῖαι θά την καθίστων σχεδὸν ἀκατόκητον. Ἄλλ' ὄχι! διὰ νὰ συζητήσουν οἱ τρεῖς γεωγράφοι, ἔπρεπε πρώτα νὰ ἴδουν τὰ πράγματα ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ ἐξετάσουν, νὰ παρατηρήσουν, νὰ μελετήσουν τὴν συβολὴν τῶν τριῶν ποταμῶν, νὰ κάμουν ἴσως ἐκδρομὰς ἀρκετῶν ἀκόμη χιλιομέτρων. . . Πρὸς τὸ παρόν, εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην νάναπαυθῶν ἀπὸ τοὺς κόπους ταξιδίου, τὸ ὁποῖον διήρκεσε πλέον τῶν ἑξ ἐβδομάδων.
Ὁ λοχίας Μαρσάλης και ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἐφρόντισαν

« Παιδί μου! . . . παιδί μου! . . . » (Σελ. 200, στ. γ')